

tinger også satte handling bag deres ord og dermed stemmer for dette forslag, når det kommer til afstemning, for det vil det gøre.

Det er ikke sådan, at jeg har tænkt mig at lade forslaget oversomme. Jeg mener, at det er nødvendigt at give den danske befolkning et indblik i, hvem der vil være med til at løse det meget store problem, det er, at folk bliver syge af at ligge på de danske sygehuse.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 98:

Forslag til folketingsbeslutning om stramning af familiesammenføringsreglerne med henblik på at undgå overgreb mod kvinder og børn.

Af Elsebeth Gerner Nielsen (RV) m.fl.
(Fremsat 19/12 2003).

Sammen med denne sag foretoges:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 99:

Forslag til folketingsbeslutning om indsats for sikring og forbedring af udenlandske kvinders rettigheder.

Af Elsebeth Gerner Nielsen (RV) m.fl.
(Fremsat 19/12 2003).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Overgreb mod kvinder og børn skal bekæmpes med alle rimelige midler, og regeringen har stor sympati for intentionerne bag beslutningsforslaget, og vi stiller os imødekomende over for at

drøfte, hvordan vi får løst de problemer, som har ført til dette initiativ.

Kl. 15.35

Forslaget indeholder fire delforslag. For det første foreslås det, at den herboende skal forpligtes til at forsørge sin ægtefælle, indtil den pågældende har fået permanent opholdstilladelse, og at det også skal gælde efter en skilsmisse, hvis ægteskabet er opløst på grund af vold fra den herboendes side.

Efter gældende ægteskabslovgivning gælder der en almindelig pligt til gensidig forsørgelse mellem ægtefæller. Denne pligt gælder under hele ægteskabet og rækker derfor videre end til det tidspunkt, hvor en udenlandsk ægtefælle får permanent opholdstilladelse.

Hertil kommer, at vi efter de gældende regler i udlændingeloven som udgangspunkt stiller et forsørgelseskrav som betingelse for ægtefællesammenføring. Jeg siger »som udgangspunkt«, for i de situationer, hvor det vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser at nægte ægtefællesammenføring her i landet, stiller vi ikke et sådant forsørgelseskrav. Vi stiller heller ikke et sådant forsørgelseskrav, hvis den herboende f.eks. er studerende på en erhvervskompetencegivende uddannelse.

Det fremgår ikke af beslutningsforslaget, om man med ønsket om en stramning af familiesammenføringsbetingelserne også ønsker, at der skal stilles forsørgelseskrav i de tilfælde, hvor vi i dag gør undtagelse fra det. Det kan jeg næsten ikke tro er tilfældet. Derfor har jeg villet redegøre for retstilstanden på området.

Efter beslutningsforslagets ordlyd skal forsørgelsespligten udstrækkes til også at gælde efter en skilsmisse, hvis ægteskabet er opløst på grund af vold fra den herboendes side. Læser man de dertilhørende bemærkninger, får man imidlertid en lidt anden version af, hvad forslaget går ud på. Her står nemlig, at den herboende kun kan slippe for at forsørge sin fraskilte ægtefælle, hvis den udenlandske ægtefælle har udsat den herboende for vold, eller hvis den udenlandske ægtefælle har så store indtægter, at hun eller han ikke har behov for at blive forsørgt af den herboende. Uanset om det er den ene eller den anden mening, som er fremherskende, vil der være tale om en fravigelse af den almindelige ægteskabslovgivning.

Herboende personer, der skilles fra udenlandske ægtefæller, risikerer med forslaget at skulle forsørge deres fraskilte ægtefælle resten af livet, for hvad nu, hvis den udenlandske æg-

tefælle ikke opnår permanent opholdstilladelse efter 7 år? Og hvad nu, hvis den udenlandske ægtefælle bevidst undgår at opnå permanent opholdstilladelse for at bibeholde sit forsørgelsesgrundlag fra den fraskilte ægtefælle? Der kan altså være tale om en meget alvorlig sanktion, som den herboende ægtefælle pålægges.

Det fremgår ikke af beslutningsforslaget, om den herboende skal være dømt for vold, eller om det vil være tilstrækkeligt, at der foreligger andre indikationer for vold i ægteskabet, som f.eks. lægeerklæringer eller rapporter fra krisecentre. Ud fra almindelig retssikkerhedsmæssige betragtninger må det anses for betænkeligt, hvis en sådan sanktion kan pålægges, uden at det sker ved dom.

Noget andet er, at jeg bestemt har sympati for tanken om, at en person, der ved voldelig optræden, har forårsaget et samlivsophør og dermed påført samfundet en række udgifter, selv skal være med til at betale regningen. Men vi er nødt til at overveje nærmere, om det kun er et problem, når den voldsramte ægtefælle er udlænding, og om den foreslåede konstruktion harmonerer med ægteskabslovgivningen og det almindelige diskriminationsforbud.

For så vidt angår beslutningsforslagets punkt 2 om, at 50.000-kroner-sikkerhedsstillelsen skal udbetales til voldsramte ægtefæller, har jeg nøjagtig de samme betænkeligheder.

Jeg kan imidlertid, for så vidt angår beslutningsforslagets punkt 3, glæde forslagsstillerne med, at lovforslag nr. L 171, som regeringen fremsatte i fredags, indeholder en bestemmelse om, at personer, der er dømt for vold mod en samlever eller ægtefælle, fratages adgangen til ægtefællesammenføring i 10 år. Kort og godt: Regeringen er fuldstændig enig i punkt 3.

Endelig til forslaget om, at der indføres en tilsvarende karenperiode for ægtefællesammenføring i tilfælde, hvor den herboende har begået overgreb mod børn: Også dette forslags intentioner deler jeg til fulde, men ikke desto mindre rejser det en række spørgsmål, som bør overvejes nærmere, inden man kaster sig ud i en løsning som den foreslåede. Hvad skal man f.eks. gøre med hensyn til mulighederne for visumophold og visumfrit ophold? Hvad skal man gøre, hvis ægtefællerne har fællesbørn? Hvad skal man gøre, hvis den udenlandske ægtefælle giver afkald på at medtage sit barn?

I lovforslag nr. L 171 har regeringen forsøgt sig med en løsning, som går mere direkte på barnets forhold. Regeringsforslaget indeholder

nemlig en bestemmelse, der fastslår, at der ikke kan ske familiesammenføring til et barn, hvis det åbenbart vil stride mod barnets tarv. Det er direkte anført i lovforslagets bemærkninger, at det kan indgå i vurderingen, om barnet risikerer at blive udsat for fysiske eller seksuelle overgreb, f.eks. hvis den herboende person eller den herboende persons ægtefælle tidligere er dømt for overgreb mod børn.

Kl. 15.40

Summa summarum: Der er fornuftige elementer i beslutningsforslaget, som regeringen bestemt er positiv over for. Der er også nogle løse ender. Regeringen kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget i dets hele.

Jeg går nu over til beslutningsforslag nr. B 99, som stort set er identisk med B 126, som blev behandlet her i Folketinget sidste forår. Dog indeholder dette beslutningsforslag et nyt punkt 2 med forslag om, at alle familiesammenførte, uanset at familien er selvforsørgende, skal delta i danskundervisning og øvrige integrationsforløb som betingelse for at få opholdstilladelsen forlænget.

B 126 blev sidste forår forkastet af bl.a. regeringspartierne, og vi har ikke ændret holdning siden. Om baggrunden kan jeg oplyse følgende til forslagens enkelte punkter:

Først punkt 1: Regeringen deler forslagsstillerens opfattelse af, at vold mod kvinder er et alvorligt problem, og at kvinder, der er kommet her til landet ved ægtefællesammenføring, og som endnu ikke har fået tidsubegrænset opholdstilladelse, befinder sig i en særlig vanskelig situation, hvis de på grund af vold i ægteskabet bliver nødt til at ophæve samlivet.

Der har imidlertid siden 1996 været hjemmel i udlændingeloven til at tage særligt hensyn til sådanne voldsramte udlændinge i sager om inddragelse af opholdstilladelse på grund af samlivets ophør. Ved en sådan afgørelse skal der tages særligt hensyn til, om samlivets ophør skyldes, at den pågældende har været udsat for vold.

Der foretages i alle sager en konkret vurdering af den pågældendes tilknytning til Danmark og til hjemlandet. Den blotte omstændighed, at udlændingen har været udsat for vold kan således ikke i sig selv føre til en opholdstilladelse, og det er efter min mening en ganske rimelig og nødvendig måde at administrere det på.

Siden 1998 har i alt 275 udlændinge påberåbt sig voldelige overgreb i forbindelse med samlivets ophævelse. De 275 sager indeholder adskil-

lige sager, hvor udlændingemyndighederne ikke har kunnet lægge til grund, at der har været tale om vold, og hvor ansøgeren, uanset om volden måtte blive lagt til grund, har været i Danmark så kort tid, at det ikke er muligt at tillade den pågældende at blive her i landet.

Statistikken viser imidlertid, at der er gode muligheder for at blive i Danmark, hvis man i sit ægteskab har været udsat for dokumenteret overgreb, der har ført til ophævelse af samlivet, når man har været i Danmark i en vis periode, typisk allerede efter godt 2 år eller 2-3 år.

Der er siden 1998 givet 86 tilladelser til udlændinge med denne begrundelse. Da regeringen i sommeren 2002 skærpede reglerne for meddelelse af tidsubegrænset opholdstilladelse generelt, således at der nu kun bliver meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse efter 7 års ophold i Danmark, besluttede regeringen samtidig, at denne skærpelse ikke skal have betydning for, hvornår en voldsramt udlænding skal have lov at blive her i landet, uanset at samlivet er ophævet.

Det betyder i praksis, at voldsramte udlændinge fortsat kan få lov at blive her i landet, selv om de forlader ægtefællen på grund af vold, før de har fået tidsubegrænset opholdstilladelse, typisk allerede efter 2-3 års ophold, men alt efter den pågældendes tilknytning til Danmark.

På den baggrund kan regeringen ikke støtte dette forslag. Vi foretrækker den praksis, som har været fast etableret siden 1996, og som også blev praktiseret under den tidligere regering.

Jeg skal her for god ordens skyld bemærke, at forslaget formentlig strider imod en række konventioner og regler om forbud mod kønsdiskriminering, idet forslaget om bevarelse af opholdstilladelse alene handler om udenlandske kvinder, som er udsat for vold.

Jeg vil gerne tilføje, at vi med reglerne i udlændingeloven ikke kan løse alle de særlige, sociale problemer, der er forbundet med vold i ægteskaber, men vi vil gerne bidrage, hvor det er muligt. Regeringen har derfor den 20. februar 2004 fremsat et lovforslag, der bl.a. indebærer, at herboende personer, der er dømt for vold eller personfarlig kriminalitet mod en ægtefælle eller samlever, i 10 år fra domstidspunktet ikke kan opnå ægtefællesammenføring i Danmark med en udlænding.

Hvad angår punkt 2, er regeringen helt enig i sigtet. Alle nyankomne familiesammenførte bør lære dansk og have mulighed for at udnytte de-

res muligheder på arbejdsmarkedet. Jeg vil først ridse de nuværende regler op:

Efter integrationsloven skal kommunen tilbyde et introduktionsprogram indeholdende danskundervisning til nyankomne familiesammenførte. Danskundervisningen er gratis for de udlændinge, der er omfattet af integrationsloven. Der skal tilbydes danskuddannelse, som fører frem til danskprøve 1, 2 eller 3. Deltagelse i danskundervisningen er allerede i dag en forudsætning for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. Endvidere er tidsubegrænset opholdstilladelse, medmindre særlige grunde taler imod, betinget af, at udlændingen har bestået en godkendt danskprøve.

Kl. 15.45

I forhold til arbejdsmarkedet har regeringen med et bredt flertal i Folketinget sidste år fået udvidet kommunernes muligheder, sådan at kommunerne fra 2004 også kan give familiesammenførte, der forsørges af deres ægtefælle, tilbud om virksomhedspraktik og ansættelse med løntilskud med henblik på at opnå varig beskæftigelse på arbejdsmarkedet.

I B 99 foreslås det, at der skal stilles krav om, at alle familiesammenførte, uanset om familien er selvforsørgende, skal deltage i danskundervisning og øvrige integrationsforløb som betingelse for at få opholdstilladelsen forlænget. Man kan vel sige, at det gør vi allerede i forhold til betingelsen for opnåelse af tidsubegrænset opholdstilladelse. Det er jo noget, som alle gerne vil have, og det er altså en betingelse for tidsubegrænset opholdstilladelse, at man gør det, som B 99 stiller forslag om.

Det er lidt uklart, hvordan forslagsstillerne vil skærpe kravet ved manglende deltagelse i danskundervisningen, og medmindre man ønsker at henvise de ramte kvinder til at rejse tilbage til hjemlandet, hvilket er konsekvensen af at undlade forlængelse af deres opholdstilladelse, er det svært at se, hvordan reglerne skal kunne strammes yderligere. Med andre ord: Den sanktion, som følger af at gennemføre forslaget, er der jo allerede.

I punkt 3 foreslås det, at oplysningsindsatsen i integrationsforløbet skal forbedres over for udenlandske kvindelige statsborgere vedrørende deres rettigheder og muligheder, hvis de er udsat for vold i hjemmet. Også hensigten bag dette forslag er jeg enig i, men jeg kan fortælle, at der allerede finder en massiv oplysningsindsats sted.

I den særligt tilrettelagte undervisning i kultur- og samfundsforhold i Danmark, som indgår i danskuddannelserne, er der en række obligatoriske emner, som skal tages op i undervisningen. Det drejer sig f.eks. om familiemønstre i Danmark, om kønsroller og ligestilling. Her vil det være naturligt at komme ind på voldsramte kvinders rettigheder og muligheder, hvis læreren fornemmer, at der i kursistgruppen er behov for det.

Derudover har Udlændingestyrelsen udarbejdet en pjece om udlændingelovens regler om voldelige ægteskaber. Pjecen henvender sig særligt til de kvinder, der udsættes for vold i et ægteskab, og indeholder en beskrivelse af de regler i udlændingeloven, der gælder for udlændinge, hvis ægteskab eller samliv ophører på grund af vold.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at Integrationsministeriet har udsendt en glimrende håndbog oversat til otte forskellige sprog, som mange kommuner giver nyankomne udlændinge i velkomstgave. Bogen indeholder et afsnit om, hvor man kan søge hjælp, hvis man har en voldelig ægtefælle.

Jeg mener derfor, at der bliver oplyst tilstrækkeligt om emnet, og jeg har ikke planer om at igangsætte yderligere oplysningstiltag.

Hvad angår punkt 4, kan regeringen ikke støtte, at der indføres nye regler om voldsramte udenlandske kvinders adgang til tolkebistand og bisidder. Der bliver allerede i dag stillet tolk til rådighed, ligesom der er regler om bistandsadvokater. Offentlige myndigheder er forpligtet til at vejlede og skaffe fornøden tolkebistand. Det gælder også ved afhøring hos politiet, som skal finde sted på et sprog, som den afhørte forstår.

Alle voldsramte har ret til at få beskikket en bistandsadvokat og dermed en uvildig bisidder. Politiet har pligt til at vejlede den voldsramte kvinde om adgangen til at få beskikket en sådan bistandsadvokat. Vejledningen skal gives, inden den forurettede afhøres første gang, og skal gentages i forbindelse med og inden afhøringen.

Politiet drager ligeledes omsorg for, at den forurettedes begæring om beskikkelse af advokat indbringes for retten. Endelig er der i alle politikredse etableret en offerrådgivning, og offeret skal vejledes om muligheden for at søge støtte i en offerrådgivning.

Hvad angår punkt 5, mener regeringen ikke, at det er nødvendigt at igangsætte en oplysningsindsats over for politiet m.fl. med henblik

på at indskærpe deres forpligtelse til at dokumentere kvindens fysiske og psykiske tilstand ved henvendelser som følge af vold.

Politiet har allerede fået indskærpet denne forpligtelse. Rigsadvokaten har skriftligt understreget, at det i sager om vold i parforholdet er af særlig betydning, at politiet hurtigst muligt får belyst skader på den forurettede og beskriver disse udførligt og præcist i politirapporten.

Hvis der er behov for lægebehandling, skal politiet yde den forurettede bistand til at komme til læge. Den forurettede bør i den forbindelse opfordres til at give sit samtykke til, at politiet indhenter politiattest om skaderne. Denne politiattest indhentes af politiet hos sygehusvæsenet eller praktiserende læge til brug for en straffesag til dokumentation af forurettedes skader. Det er alt sammen for at forhindre, at nogle står i den situation, at de undlader at gøre noget, fordi de ikke var klar over, at de skulle have gjort det.

Der er allerede en journaliseringspligt for sundhedspersonalet. Alle skader skal beskrives i patientens journal, herunder også spørgsmålet om patientens psykiske tilstand.

Kl. 15.50

Jeg vil også gerne henlede opmærksomheden på, at regeringen allerede i marts 2002 fremlagde en national handlingsplan om vold mod kvinder. Som opfølgning på handlingsplanen er der iværksat en oplysningskampagne rettet mod fagfolk, og der vil blive afholdt 26 temadage landet over, hvor der inviteres lokalpolitikere og fagfolk, herunder politifolk og sundhedspersonale. Der er ligeledes udarbejdet en materiale-samling til fagfolk, ligesom der etableres samarbejdsfora for krisecentre og socialforvaltningerne.

Jeg synes derfor, at der er gennemført en ret omfattende aktivitet på feltet, som gør, at regeringen ikke kan støtte forslaget i dets helhed.

Irene Simonsen (V):

I Venstre synes vi også, at der er mange gode intentioner i forslaget. Der skal i hvert fald ikke herske tvivl om, at i Venstre tager vi stor afstand fra vold og også den vold, der foregår i ægteskabet, som vi jo desværre gennem forskellige tal kan se er ret udpræget.

Derfor har vi også sammen med regeringen sat flere initiativer i gang allerede i den regeringsperiode, vi har haft indtil nu, netop om vold i ægteskabet.

Når jeg siger, at der er gode intentioner i forslaget, så mener jeg det, men samtidig vil jeg

også gerne gøre opmærksom på, at jeg synes, det her forslag bærer præg af den der sædvanlige radikale tankegang, der er omkring udlændingepolitik.

Det skinner jo tydeligt igennem, som det har gjort i hele den debat, vi har haft omkring tvangsægteskaber, at man kun og udelukkende ser tingene entydigt og fra én side. Det postulat, jeg kommer med her, vil jeg gerne uddybe lidt nærmere.

Jeg har selv været en del rundt for at debattere på krisecentre for kvinder og både debatteret med personalet, med de frivillige og med de kvinder, der har været ramt af vold i ægteskabet, også kvinder af anden etnisk herkomst.

Jeg kan jo se, at der er mangeartede og forskellige problemer, mangeartede og forskellige situationer og mange måder og sider, tingene skal ses fra. Det kan ikke bare være entydigt, at selvfølgelig skal alle, som De Radikale jo i bund og grund mener, bare have lov at være her og blive her på grund af vold i ægteskabet.

Det kan godt være, at kvinden ikke lige selv kan se det i den situation, hvor hun sidder på krisecenteret, men når man taler med de professionelle, der arbejder med dem, og med de frivillige, der står bag, hører jeg jo eksempler på, at kvinden vil få det bedre ved at komme tilbage.

Der er virkelig mange hensyn, der skal tages, og det er der faktisk også plads til i den danske lovgivning. Vi kan jo se, at der tages de individuelle hensyn, for når vi kigger på de voldsramte kvinder i de sager, der har været indtil nu, er der jo faktisk givet 86 tilladelser, hvor man helt klart er gået ind og har vurderet og taget volden med i betragtning og derfor har givet kvinden opholdstilladelsen her i Danmark.

Det er jo også forskellig baggrund, man kommer med. Når jeg kommer rundt på krisecentrene, og når jeg taler med de kvinder, der er ramt af det store problem, som det er med vold i ægteskabet, er der jo nogle, hvor det har været arrangerede ægteskaber eller tvangsægteskaber. Der var også den ægteskabstype, hvor det er nogle etnisk-danske mænd, der er blevet familiesammenført med kvinder fra andre lande, som de har giftet sig med. Det er forskellige situationer.

Der er også meget forskel på, hvor lang tid de kvinder har været her i landet, og hvilke muligheder de har for umiddelbart at stå alene og kunne klare sig. Så der er mange hensyn, der skal tages her, og man kan ikke lave det hele,

man kan ikke se så entydigt på det, som Radikale nu gør i deres forslag.

Men det ændrer ikke ved, at vi i Venstre synes, at vi også skal debattere emnerne fremover. Vi skal være åbne, og vi skal være villige til at sige, hvordan vi for det første kan forhindre og forebygge vold i ægteskabet. Det er jo det allerbedste. Her har vi allerede, som ministeren også har været inde på, taget et initiativ – jeg tror, det var sidste fredag, at det var til første behandling – hvor en voldelig ægtefælle ikke kan få tilladelse til en familiesammenføring i de næste 10 år.

Det vil sige, at man lukker for de gentagne eksempler, hvor vi jo også har set nogle eksempler i pressen. Det er der lukket for nu. Der har været nogle mænd, der har fået flere kvinder familiesammenført, som har mishandlet dem og været voldelige over for dem. Det er der lukket for nu, så det har vi taget til os.

Kl. 15.55

Vi ved også, at justitsministeren, som hun selv meldte ud i en pressemeddelelse den anden dag, arbejder intenst med en anden model, nemlig østrigsmodellen, hvor vi tager udgangspunkt i voldsramte kvinder, hvor vi prøver at kigge på, hvordan vi kan få den tilpasset danske forhold og den grundlov, vi har i Danmark, men med udgangspunkt i, at vi bestemt synes, at vi skal gøre alt, hvad vi kan gøre for at tilgodese den voldsramte part i det her.

Så er der flere andre ting i de her beslutningsforslag, som er slået sammen i de to forslag, bl.a. pligten til, at de skal lære dansk og integreres, når de er familiesammenført. Der må jeg sige, at jeg ikke helt forstår forslaget, for pligten er der jo allerede for kommunerne, som skal tilbyde introduktionskurser. Som ministeren har været inde på, og derfor jeg vil ikke bruge lang tid på at gentage det, skal de for at få deres varige opholdstilladelse netop kunne bestå danskprøven, så jeg kan ikke rigtig se, hvad problemet er her.

Så bliver der lagt vægt på, at de kvinder, som bliver familiesammenført hertil, også får en introduktion til og oplysning om de problemer, der kan være i et ægteskab, hvor der er vold.

Når jeg kommer rundt på sprogcentre og taler med undervisere, vejledere og alle sagsbehandlere, som professionelt beskæftiger sig med de her områder, er jeg faktisk fortrøstningsfuld, for jeg synes, at vi har et godt professionelt korps, som forstår at tage udgangspunkt i de mennesker, der sidder på deres kurser, og i de problematikker, de har. De tager emner op, der er specielt målrettet efter, hvad det er for proble-

mer, der opstår, og de informerer også om det her.

Jeg synes også, at når jeg taler med dem, der arbejder professionelt med det her, er vold faktisk også noget, der fylder meget i deres bevidsthed, fordi de jo af og til på deres kurser og i deres undervisningsforløb og introduktionsforløb møder de kvinder. Så det bliver taget op, og det bliver taget alvorligt.

Der er altså også grænser for, hvad vi skal lovgive om i det her Folketing. Jeg synes, der er sket meget de sidste år i undervisningen på integrationsområdet. Skulle vi nu ikke give de professionelle, som i virkeligheden gør en kæmpe indsats, som hele tiden nytænker og forbedrer det, arbejdsro, for de er faktisk i gang med at gøre det rigtig, rigtig godt. I Venstre har vi fuld fortrosthed til, at de klarer det fint.

Med hensyn til forsørgerpligten af ægtefællen og et depositum på de 50.000 kr. kan jeg kun gentage, hvad ministeren har sagt. I Venstre synes vi da også, det er sympatisk, og det er bestemt noget, vi skal debattere. I øvrigt synes jeg, at vi fortsat skal blive ved med at debattere, hvordan vi hele tiden kan gøre det bedre. Men vi skal have alle vinkler med ind og ikke kun entydigt gå i en bestemt retning, nemlig uanset hvor man kommer fra på hvilket grundlag, er det kun vigtigt, at man får et ophold i Danmark.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu sagde fru Irene Simonsen, at hun ikke forstod, hvorfor det er vigtigt, at danskundervisningen bliver en pligt i stedet for bare at være en ret. LOKK har beskrevet det meget detaljeret i nogle af deres rapporter og forklarer bl.a., at problemet for nogle af de kvinder, vi her taler om, er, at deres mænd ikke har et ønske om, at de kommer til dansk. Disse mænd har eventuelt heller ikke et ønske om, at kvinderne nogen sinde får permanent opholdstilladelse. Dermed har mændene altså et ønske om at holde deres kvinder, deres kone i uvidenhed og uden kendskab til danske samfundsforhold og uden kendskab til dansk.

Derfor vil jeg gerne vide fra Venstre: Ville det på den baggrund ikke være en god idé, at vi i forbindelse med samtlige ægtefællesammenføringer sagde, at man altså ikke bare har en ret til at gå til dansk, men har en pligt? Man har altså en pligt til at lade sig integrere. Ville det ikke være en stor hjælp for disse kvinder, at den dan-

ske stat har sagt til deres mænd, at de skal gå til dansk?

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at når den røde lampe lyser dernede, er taletiden udløbet.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne give det svar, at vi selvfølgelig gerne vil kigge på, hvilke erfaringer vi får med det her. Loven om, at de har en ret til det, har ikke fungeret ret lang tid. Men jeg var – jeg tror, det var en dag i sidste uge – ude på et besøg og mødte en gruppe kvinder på et danskursus, hvoraf de fire er ægtefællesammenført, og hvor de helt klart havde taget imod tilbuddet fra kommunen. Lad os nu se, hvordan det fungerer, for jeg tror faktisk på, at det fungerer.

Kl. 16.00

Jeg tror også – det er jo det, jeg begynder at fornemme – at kommunerne holder øje med det her og indser nødvendigheden af det for netop at få en vellykket integration ude i kommunerne og ikke stå med et problem senere.

Så man er i kommunerne begyndt at kigge på, at det kan betale sig at forebygge, så skal vi ikke lige give det ro, men holde øje med det, det er jeg helt parat til at gøre.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes, når det drejer sig om integration, at man simpelt hen skal bruge alle tænkelige redskaber, for et af de store problemer er, at vi har for mange familiesammenførte i Danmark, og at vi fortsat får for mange familiesammenførte, der ikke kommer til at kende nok til det danske samfund, fordi vi ikke kan tage os sammen til at stille krav. Det her er et forslag om yderligere krav til familiesammenføring. Det er en stramning, må jeg sige til fru Irene Simonsen.

Så vil jeg gerne vide, om Venstre er parat til at sikre, at danskurserne for de familiesammenførte er gratis. Som jeg har forstået det, har den nuværende regering medvirket til, at kommunerne nu kan opkræve brugerbetaling. Det gør man f.eks. i Billund Kommune, og de kvinder, der kommer hertil og er uheldige at møde en ond mand, får ikke den økonomiske hjælp, der skal til for at kunne betale for disse kurser.

Vil Venstre være med til at sikre, at de bliver gratis under alle omstændigheder, som ministe-

ren i øvrigt sagde i sin tale, hvad jeg tror er fejlagtigt.

(Kort bemærkning).
Irene Simonsen (V):

Jeg blev noget overrasket over fru Elsebeth Gerner Niensens første del af spørgsmålet her om, at når det drejer sig om integration, skal man bruge alle redskaber. Det havde jo været dejligt, hvis fru Elsebeth Gerner Nielsen havde været lige så villig tidligere, også når vi snakker udlændingepolitik, men det har knebet gevaldigt.

Nej, jeg er ikke helt enig, og jeg vil også sige, at med hensyn til brugerbetaling så tror jeg ikke på, at det er det, der kan stoppe noget som helst, overhovedet ikke. Og hvad hvis de møder, som fru Elsebeth Gerner Nielsen udtrykker sig, en ond mand? Ja, men man kunne også forestille sig, at det var et etnisk dansk par – nu synes jeg ikke, at jeg møder så mange onde mænd – hvor der er en ond mand, skal vi så til at lovgive om forhold til onde mænd?

Så jeg må sige nej, lad os nu lige give området ro, men holde øje med det og overvåge det, og så er jeg bestemt villig til at tage en dialog senere. Men hvis de retningslinjer, vi har lagt nu, giver et godt frivilligt engagement, så synes jeg ikke, vi skal lovgive.

(Kort bemærkning).
Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil bare spørge fru Irene Simonsen, om fru Irene Simonsen vil udelukke, at det, at man skal betale for at gå til danskundervisning, vil få nogle til at undlade at deltage i danskundervisning. Jeg er helt enig i, at betalingen ikke i sig selv behøver at afholde folk fra at deltage i danskundervisningen, det er vi helt enige om, men de samme mennesker, der undlader at deltage i danskundervisning, ville måske have taget imod tilbuddet, hvis det var gratis.

(Kort bemærkning).
Irene Simonsen (V):

Jeg tror personligt ikke, at brugerbetalingen betyder noget som helst. Jeg tror på, at hvis man vil integration og man vil have sin fremtid her i Danmark, så vil man gøre alt for at lære det danske sprog og integrere sig, og det er faktisk også det, jeg møder.

Så er det jo rigtigt, og jeg må så henvise til det, fru Elsebeth Gerner Nielsen sagde før, at der kan være en ond mand, der blokerer. Ja, men

han blokerer ikke på grund af en brugerbetaling, det er helt andre faktorer, der spiller ind.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
 Fru Karen J. Klint som ordfører.

Karen J. Klint (S):

Jeg synes, det er godt, vi får de her to beslutningsforslag behandlet under et, men jeg vil også ligesom de forrige adskille dem lidt, fordi de trods alt er forskellige.

Socialdemokraterne er enige i, at de skitserede problemstillinger er fuldstændig uacceptable, og at beslutningsforslagene formål derfor er gode. Det skal forhindres, at udenlandske kvinder og børn udnyttes så skrækkeligt, som der findes mange eksempler på. Der findes måske flere og flere nu, end der gjorde for bare et par år siden, ikke kun fordi der er åbenhed om det, men også fordi vi tror, at der i virkeligheden sker mere, end der gjorde for bare kort tid siden.

Kl. 16.05

Vi ser eksempler på det, man i hvert fald i Norge direkte kalder importbrude, altså kvinder, der føres til Danmark, ikke for at de skal integreres, men for at de skal bruges en kort tid og så kasseres igen, og så er man egentlig ligeglad med, om de ryger hjem. Det er en trafik, vi ikke har set tidligere, og derfor skal vi også stoppe den trafik, før den bliver rigtig rodfæstet.

Vi går derfor gerne ind i udvalgsarbejdet også for at få sat fokus på, hvordan vi kan forhindre udnyttelse, og hvordan vi får nogle bedre muligheder for at hjælpe dem, der bliver ofre. Som situationen er i dag, er der nok at tage fat på, og der er også nogle ting, der klart skal gøres bedre.

Jeg er bange for, at mange udenlandske kvinder lever meget mere forfærdeligt, end vi går og tror, med meget mere vold og seksuel udnyttelse. Min frygt bestyrkes desværre gennem f.eks. Ekstra Bladets annoncer, hvor vi jo kan se, hvad der bliver sat til salg, og også hvad der bliver sat til salg med etniske overskrifter på; jeg tror ikke, at alle de kvinder er her fuldstændig frivilligt.

Derfor har Det Radikale Venstre ubetinget ret i, at det fortrinsvis er kvinder, der udnyttes, men jeg synes, at der er et problem med noget af ordlyden i forslaget. Det er nemlig sådan, at med lidt ond vilje – nu har det jo været sat på dagsordenen i dag med onde mænd, men der kan også være ond vilje – kan det næsten med den tekst, der er, fortolkes sådan, at det er legalt at lave overgreb, hvis det sker mod mænd.

Så ved jeg selvfølgelig godt, at hverken Det Radikale Venstre eller Det Radikale Venstres ordfører kunne tænke sig, at det blev fortolket på den måde, men sådan nogle ting skal vi i hvert fald have luget ud under udvalgsarbejdet. Så vi vil godt være med til at diskutere, om det ikke skal være lidt mere kønsneutralt, end det er nu, for det kunne jo godt være, at der også var nogle mænd, der havde brug for det.

Der er jo også proformaægteskaber, hvor det er danske kvinder, der har førertrøjen på. Nogle gør det frivilligt, andre måske lidt mindre frivilligt, men for at hjælpe nogen, der er i klemme, og nogle gør det med næsten samme motiver som mændene, nemlig for at tjene penge på det. Så der er vel nogle situationer, hvor vi skal drøfte, i hvor høj grad der indgår et valg i det her, både hvad angår det økonomiske og det mere menneskelige.

Den 10-årige karenstid har været nævnt tidligere, og vi er glade for, at den er med i det septemberforlig, som mit parti er med i fra sidste år.

Med hensyn til den dispensation, der er i muligheden for starthjælp, er der ingen tvivl om, at både jeg og mit parti er imod starthjælp i al almindelighed, men jeg kan være usikker på, om det netop lige er en gruppe med baggrund i starthjælpen, der skal have en dispensation, for jeg er ikke sikker på, at det er klogt at blande de to begreber sammen.

Beslutningsforslag nr. B 99 er et lige så sympatisk beslutningsforslag, dog synes jeg måske, at det er lige store ord nok at bruge, når man siger, at den danske stat bidrager til overgreb og tortur ved en hjemsendelse. Den danske stat udfører jo ikke overgrebene, men det er korrekt, at når nogle kvinder hjemsendes, fordi de ikke får forlænget deres opholdstilladelse, kan den måde, de kommer hjem på, være næsten uoverkommelig for dem.

Måske skal de også tilbage til et samfund, hvis kultur og tradition i forvejen undertrykker kvinder, og så vil de selvfølgelig have endnu sværere ved at komme tilbage til det samfund, når de bliver stemplet som brugte kvinder. Så det er mere det kulturelle begreb og det internationale samarbejde, hvor der er nogle ting, vi skal forholde os til, frem for at sige, at det er den danske stat, der står for torturen. Det er heller ikke det, der står, der står, at man kan bidrage til det sådan på tredje niveau.

Med hensyn til nogle af forslagens enkelte punkter er vi meget åbne over for at drøfte praksis om de paragraffer, der er nævnt i udlændin-

geloven. Bliver de fortolket liberalt nok i de situationer, hvor vi gerne vil have, der skal være lidt mere fleksibilitet? For det er jo rigtigt, at der kan være et meget kort tidsrum, fra hvornår man forlader manden, og til man kommer ud. Er det den tidsfase, der er for kort?

Der kan også være noget med, om det er voldens karakter, eller om det er opholdets længde i Danmark, der tæller med, eller om kvindens integrationsniveau skal tælle med. Modsat den forrige ordfører tror jeg nemlig, at nogle kvinder snydes for integration, fordi manden ikke ønsker det, simpelt hen fordi han måske slet ikke har tænkt sig at beholde hende i de 7 år, der skal til, før hun får permanent opholdstilladelse.

Derfor tror jeg, at vi allerede ved starten af deres ophold skal hjælpe disse kvinder, således at de kender mere til deres pligter og deres rettigheder, ikke mindst deres rettigheder, for pligterne får de jo, når de skal hjem til mænd, der holder dem som slave. Så de har faktisk pligter nok, bare ikke de pligter, vi andre ønsker de skulle have.

Vi vil jo gerne have, at de skal integreres, så derfor tror jeg, at vi måske skal have en pjece, der specielt er til de kvinder, eller en pjece, som er det første, de møder ved ankomsten til Danmark. Det er ikke nok, at vi kun giver dem viden, når de kommer i uddannelse, for hvis de ikke kommer i uddannelse, fordi manden slet ikke er interesseret i, at de skal holde længe nok til at være her, så er de jo på den. Så ved de jo ikke, hvor de skal gå hen.

Kl. 16.10

Så selv om vi har mange gode intentioner, så kan det godt ske, at vi ikke har været vågne nok til at se, hvor grim den udvikling, der har været på området, kunne være. Så lad os under udvalgsarbejdet drøfte, om der er nogen huller, vi skal have kigget på.

Vi er også villige til at kigge på tolkebistanden. Er der hjælp nok på krisecentrene til at få tolke ind, hvis det er der, kvinderne først kommer? Vi skal bare passe på, når vi drager krisecentrene med ind i det her, for vi sætter jo alle pris på det helle, et krisecenter er, og vi skal passe på, at de ikke kommer for meget ind som en myndighed, og dermed giver krisecentrene et skred, som er utilsigtet.

Men krisecentrene kan sagtens være med på en anden front, end de er i dag, og det er også det, de ønsker i de rapporter, de afgiver, for de møder mange flere kvinder, der er udsat for vold, end sundhedsmyndighederne og politiet

gør. Derfor skal vi have fokus på dem, men med den balance, som jeg lige beder om dér. Vi skal også beskytte dem med det særkende, som kri-secentrene faktisk er.

Jeg tror, at mange af de kvinder, der bliver udsat for vold, netop har det specielle problem, som også er beskrevet i beslutningsforslaget, at de i forvejen er angst for nogle myndigheder, ikke mindst de kvinder, der bliver allermest udnyttet på det seksuelle marked. Jeg kan godt forstå, at hvis man er holdt som sexslave, er det meget svært at melde sin mand til politiet for, at man er blevet udsat for overgreb, for man ved godt, at man måske ikke selv er på den rette side af loven; man er selv tvunget ud i noget kriminalitet.

Så vi har da noget, vi skal have drøftet, bl.a. hvordan vi beskytter kvinder mod den skæve udvikling, som vi ser mere og mere af, og som i hvert fald bliver åbent annonceret, synes jeg, mange steder rundtomkring.

Jeg er også enig i, at der er nogle ting omkring disse forhold, hvor vi ikke kan sige, at det kun er de udenlandske kvinder, der oplever nogle skævheder i mødet med de danske myndigheder. Der er også danske kvinder, der kan fortælle om, at hvis de har været udsat for vold eller andre ting, så er deres første møde med politi og sundhedspersonale heller ikke altid lige positivt.

Det er fint, at de initiativer, der er mod vold over for kvinder, har sat nogle processer i gang, men man skal stadig være meget opmærksom på, at fokus ikke må flytte sig, for det er meget vigtigt, at de kvinder bliver mødt med den rigtige holdning fra første færd.

Afslutningsvis vil jeg sige, at vi meget gerne går ind i udvalgsarbejdet, og vi vil gerne kigge på, om vi kan gøre det lidt mere kønsneutral. Vi vil også gerne se på intentionerne i det, så man ikke ubevidst kommer til at lukke op for, at der måske er nogen, der kunne synes, at hvis vold alene giver en adgangsbillet til at komme til Danmark, bare man bliver gift med den forkerte stodder, eller hvis man digter en historie, så gør man det. Det kunne være en utilsigtet negativ effekt af det her.

Så vi ønsker ikke at få åbnet op for en måde, hvorpå ægteskabet kan misbruges til en indvandring, som ikke er tilsigtet. Men vi vil gerne medvirke til at gøre det bedre for de kvinder, der uden skyld bliver udsat for vold, og som

uden at have tanke på at misbruge en udlændingelov eller en ægteskabslov står i en meget kedelig situation.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at slå fast, at Det Radikale Venstre er imod alle former for overgreb, også mod det svage køn. Det skal der ikke herske tvivl om, og ministeren var tidligere inde på, at vi var i strid med adskillige konventioner, fordi jeg ikke, hver eneste gang jeg skrev kvinde ikke også i en parentes havde skrevet mand. Det beklager jeg, men jeg vil lige gøre opmærksom på, at det her jo ikke er et lovforslag, det er et beslutningsforslag, og det, vi opfordrer til med beslutningsforslaget, er, at regeringen hjælper os med at lave en lovgivning, som selvfølgelig skal ligge inden for de konventioner, der er.

Til fru Karen Klint: Det er min opfattelse, at staten i virkeligheden bidrager til tortur af disse kvinder, fordi det selvfølgelig er sådan for disse kvinder, at de ikke tør melde deres mand, for hvis de melder deres mand for vold eller andre former for kriminalitet, så bliver de sendt ud af landet. Hvis manden kommer i fængsel, er de meget ilde stedt. Jeg kunne godt tænke mig at høre, om fru Karen Klint er enig i, at det her i virkeligheden er en form for indirekte bidrag til tortur.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Det er i hvert fald et indirekte bidrag til, at volden ikke stopper, og så kan vi altid diskutere gradbøjningen af, hvad der er tortur, og hvad der er vold. Det er i hvert fald meget voldsomme handlinger, nogle af de kvinder bliver udsat for. Jeg havde nu mere forstået beslutningsforslaget sådan, at det var, når de kom hjem til oprindelseslandet igen, at der var tale om tortur.

Jeg er enig i, at hvis kvinderne ikke tør forlade deres mænd på grund af sanktionerne, så kan systemet være med til at fastholde dem i en situation, som vi faktisk bør hjælpe dem ud af i stedet for at fastholde dem i.

Kl. 16.15

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er et spørgsmål mere. Det er det sidste, værsø.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg tror ikke, jeg nåede at få fat i, hvordan Socialdemokratiet forholder sig til forslaget om, at dansk ikke længere bare er en ret, men en pligt, det vil altså sige, at alle familiesammenførte skal gå til dansk.

Man kan sige, at vi jo tidligere sådan set har været enige om, at hvis en familie kunne forsørge sig selv, så blandede staten sig ikke i, hvordan familien organiserede sig. Men det, vi gør med det forslag, er at gå et skridt videre og sige, at vi altså har en interesse i, at familiesammenførte kan tale dansk, ikke mindst af hensyn til børnene og af hensyn til deres egne rettigheder, sådan at de kommer ud og får et netværk.

Så hvordan forholder Socialdemokratiet sig til, at vi altså ændrer lovgivningen, sådan at danskundervisning og integration ikke bare er en ret, men en pligt?

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Der er ingen tvivl om, at Socialdemokraterne synes, det er en pligt at blive integreret i Danmark, og derfor er dansk også en forudsætning for, at man kan det. Så hvis den ret, man har i dag, bliver misbrugt, måske fordi nogle holdes væk fra den mod deres egen vilje, skal vi have set på, hvad løsningen så er på det. Er løsningen det, der står nævnt her i beslutningsforslaget, nemlig sanktioner over for mændene, eller er det at ændre det til en pligt?

Lad os gå ind og drøfte det under udvalgsarbejdet. Jeg er meget åben over for det.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jesper Langballe som ordfører.

Jesper Langballe (DF):

Hvis krisecentrene for voldsramte kvinder, sådan som forslagsstillerne anfører, har ret, så er det beskæmmende og modbydeligt at skulle høre, at der er danske mænd, måske på et halvt hundrede om året, der gennemfører en slags serieimport af udenlandske kvinder, som så tillige med deres børn bliver tævet eller misbrugt eller ødelagt på anden måde. At pege på sådan et problem er en hæderlig sag. Og stadig skal man så erindre sig, at krisecentrene altså har registreret ca. den dobbelte mængde hustruvold i ægteskaber, hvor begge parter er udlændinge.

Men hverken B 98 eller B 99 anviser for os at se brugbare løsninger på problemet udover den udmærkede idé, at den sikkerhedsstillelse på 50.000 kr., som er en betingelse for ægtefællesammenføring, ved tilbagebetalingen skal tilfalde den part, der har lidt overlast. Det synes vi er en god idé. Vi kan kun have sympati for det som en passende kompensation fra voldsmanden.

Desuden er der det udmærkede forslag om stop for nye ægtefællesammenføringer for den pågældende de næste 10 år, hvis man er voldsdømt. Men som det allerede er blevet nævnt, så har regeringen i fredags fremsat det forslag.

Herudover må vi henholde os til ministerens indvending, at forsørgelsespligten jo allerede er effektiv for gifte ifølge ægteskabsloven og ifølge udlændingeloven forudsætningen for ægtefællesammenføring.

Og forslaget om at udvide forsørgelsespligten til at gælde efter en skilsmisse grundet på vold, og indtil den forurettede part opnår varig opholdstilladelse, ja, det er jo, som ministeren sagde det, hvis jeg skal gengive det med mine egne ord, er ren invitation til fup og plat, hvor det vil kunne betale sig at undgå varig opholdstilladelse for at bevare den måske livslange forsørgelse fra den fraskilte ægtemand og prøve at presse sig til fordelagtige lægeerklæringer på et traume, der bliver mere og mere ulægeligt.

Vi må gøre os klart, at vi er på et område, hvor citronen presses ikke bare til det yderste, men til det alleralleryderste for nu at citere statsministeren. Og man kan vel næsten sige, at end ikke danskernes kreativitet med hensyn til skattetænkning kan måle sig med herboende udlændinges kreativitet med hensyn til at misbruge ethvert muligt smuthul. Så vi stemmer altså nej til forslaget, og det samme gælder B 99.

Kl. 16.20

I 1986, da De Radikale sad i regering, blev det problem stærkt drøftet, og med rette, med voldsramte udlændingekvinder, der var nødt til at blive i et voldeligt ægteskab for ikke at blive udvist, og udlændingeloven blev ændret, så kvinderne ikke skulle stilles over for det umulige valg.

Derfor forekommer det mig lidt ubegribeligt – sig til, hvis der er noget, jeg ikke har forstået – at De Radikale nu altså foreslår det selv samme igen. Det er godt, at det problem er løst, og vi er i øvrigt helt enige med ministeren i, at man ikke skal slå automatpiloten til, sådan at vold bliver en mekanisk vej til varig opholdstilladelse.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Mener hr. Langballe, at der er kvinder, som simpelt hen er parate til lade sig tæve, er parate til at udsætte sig selv for vold og måske ligefrem opfordrer til vold med henblik på at opnå noget andet? Kender hr. Langballe tilfælde, hvor noget sådant forekommer?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nej, jeg kender ikke personligt nogen tilfælde. Men når jeg ser, hvor fantasifuldt reglerne udnyttes og omgås, har jeg da sagtens fantasi til at forestille mig, at man kunne tænkes f.eks. at tilføje sig selv et blåt øje for at opnå at blive boende i landet, ja, det kunne jeg med største lethed forestille mig.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen for endnu et spørgsmål, værsgo. Det er det sidste.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg kan godt tælle til to.

Nu er der jo altså en meget stor forskel på fantasi og virkelighed, og som jeg forstår også det her punkt, så er det sådan, at det her er ren fantasi, som altså ikke har nogen som helst bund i virkeligheden, når det drejer sig om Dansk Folkeparti. Hr. Langballe kender ikke eksempler, men kan bare forestille sig.

Så sagde hr. Langballe, at Det Radikale Venstre jo selv har været med til at lave en ændring af udlændingelovgivningen, der indebærer, at disse kvinder rent faktisk kan få lov til at blive.

Det er fuldstændig rigtigt. Når vi rejser denne her sag, så er det, fordi den regel ikke bliver anvendt. I dag er det sådan, at to ud af tre kvinder, som har været udsat for vold, jo bliver sendt ud af landet. Er det den situation, hr. Langballe finder tilfredsstillende?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nej, det finder jeg ikke tilfredsstillende, og det har jeg jo sagt at jeg ikke finder tilfredsstillende. Jeg finder det da afskyeligt.

Men må jeg lige sige til fru Elsebeth Gerner Nielsen, der synes, at jeg har for meget fantasi: Tænk, hvis Socialdemokratiet og De Radikale i årenes løb havde haft en smule mere fantasi, så havde vi sluppet for at opleve det ene efter det

andet tåbelige og fuldstændig nyttesløse initiativ til integration, som ikke lykkedes, alt muligt, som ikke lykkedes, imens de fremmede strømmede ind i landet og problemerne blev større og større, sådan at vi nu er nogle andre, der har måttet bære dagens hede og byrde og gennemføre nogle ting, som ikke altid er behagelige, men som simpelt hen er nødvendige på grund af en total uansvarlighed fra fru Elsebeth Gerner Niensens og Socialdemokratiets side.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Det, der egentlig får mig lidt på banen, og som ryster mig en lille smule, det må jeg være ærlig at indrømme, er hr. Jesper Langballes fantasi, der siger, at kvinder kan påføre sig selv et blåt øje, for så kan det være, at de kan få en opholdstilladelse.

Helt ærligt: Ved man bare en lille smule om kvinder, der lever i et voldeligt forhold, så er det altså ikke det at komme ud med et blåt øje, der overhovedet er en realitet.

Kvinder, der lever i et voldeligt forhold, og som søger hjælp, har levet i det forhold i rigtig lang tid, og de er blevet gennembanket. Jeg tror rent faktisk, at hr. Jesper Langballe slet ikke har fantasi til at forestille sig, hvad det vil sige at leve i sådan et forhold. Vi taler om kvinder, der er ude at dingle helt derude, hvor vi ikke har fantasi til at forestille os det. Det skal man altså ikke nedgøre på den måde.

Jeg synes godt nok, det ryster mig, at man bruger Folketingets talerstol til den form for argumentation.

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg synes, at den her diskussion er så naiv, at jeg vil sige, den er helt nede på et børnehveplan. Det er da fuldstændig klart, at man selvfølgelig kan forestille sig det, vi lige har talt om, nemlig kvinder, der giver sig selv et blåt øje, men det er jo ikke bare det, der er tale om.

Det, der er nåleøjet, hvis man skal dokumentere vold, vil jo typisk være en lægeerklæring, og en lægeerklæring kan man fremskaffe sig på mange måder. Man kan gøre lægerne livet forbandet surt ved at sætte dem under et bestandsdigt pres for at give den rigtige lægeerklæring.

Altså kort sagt: Jeg er ikke i tvivl om, at det her forslag er velment, men det er så utrolig ugenomtænkt, fordi det er en stående invitati-

on til plat og svindel, og det er faktisk ikke det, vi har brug for i udlændingepolitikken. Der har vi brug for lidt fantasi, der kan komme eventuelle misbruges fantasi i forkøbet.

(Kort bemærkning).

Bodil Kornbek (KD):

Nu var det jo ikke mig, der bragte det med det blå øje på banen, det var jo hr. Jesper Langballe selv. Og jeg synes egentlig, at hr. Jesper Langballe giver udtryk for en total og fuldstændig mangel på tillid til sine medmennesker.

Det kan jo dokumenteres i dag, at der er en stigning i antallet af kvinder med anden etnisk baggrund, der søger hjælp, der møder op på krisecentre, og som man ved i årevis har levet i et forhold med vold. Det skal man ikke negligere på den måde.

Mener hr. Jesper Langballe, at det, de kvinder, der møder op, de kvinder, der søger hjælp, som har levet i voldelige forhold i årevis, men som stadig væk ikke kan få opholdstilladelse på baggrund af denne her 7-års-regel, siger, simpelt hen bare er pure opspind, og at de ønsker at udnytte det ene system efter det andet? De har jo ikke engang kunnet få offentlig ydelse af nogen karakter, fordi de er forsørget af manden.

De er i nød, men det forstår hr. Jesper Langballe måske overhovedet ikke?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg står og spekulerer på, om der er noget i Folketingets forretningsorden, der påbyder, at man skal svare på sådan noget vås.

Men lad mig nu gøre det og så begynde med at sige, at jeg har tillid til dem, jeg kender, som der er grund til at have tillid til. Men jeg har ganske rigtig ikke generel tillid til menneskene. Jeg henholder mig til en god radikal, Viggo Hørup, som engang sagde: Ethvert anstændigt demokrati er gennemsyret af den fuldkomne mistillid. Det er faktisk derfor, vi har et demokrati, hvor vi skal kontrollere hinanden. Det er, fordi man ikke skal have tillid til folk i al almindelighed.

Og hvad er det så for noget ævl at fremstille det, som om jeg skulle have forsvaret volds-mænd. Jeg har stået her og sagt, at jeg synes, det er modbydeligt og beskæmmende at høre, at danske mænd foretager sådan en serieimport. Men jeg er samtidig fuldstændig klar over, at hvis B 99 blev gennemført, hvis der var flertal for det i den skikkelse, fru Elsebeth Gerner Niel-

sen har fremsat det, jamen så vil det være en stående invitation til fup og plat. Og jeg synes, at den mest tarvelige grad af realitetssans skulle medgive en, at det er rigtigt.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Hr. Jesper Langballe taler meget om fantasi og tillid, og han bragte så også hele den almindelige integrationspolitik ind i det her.

Jeg synes nu ikke, det er den almindelige integrationspolitik, der er til debat i dag; den kan vi tage på andre tider. Det her er et lille hjørne, hvor kvinder bliver meget groft udnyttet, og det er det hjørne, vi skal prøve at gøre så småt som muligt.

Der er initiativer mod tvangsægteskab, noget, som vi alle sammen er enige om, inen der er opstået et nyt lille hjørne, hvor mænd bevidst henter kvinder til Danmark for at udnytte dem, for at forbruge dem og så bagefter kassere dem, som om de var en vare, der var forbrugt, eller en pc, der var blevet afskrevet og derfor skal for-nys.

Hvilket tilbud har hr. Jesper Langballe til de kvinder, der uforvarende er kommet ud i en situation, hvor danske mænd eller udenlandske mænd, der bor i Danmark, laver denne nye trafik?

Kl. 16.30

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg kunne ikke have udtrykt mine egne tanker smukkere, end fru Karen Klint gjorde det. Vi er fuldstændig enige. Jeg mener, at der er et problem, og samtidig med at vi stemmer nej, vil vi notere os påpegningen af det problem.

Lad mig være fuldstændig ærlig. Jeg har ikke noget konstruktivt bud på, hvordan man løser det. Det er jo heller ikke mig, der fremsætter beslutningsforslag. Hvis jeg havde et alternativt bud, som rakte ud over det, som allerede er gennemført, jamen så ville jeg fremkomme med det. Det har jeg ikke på stående fod. Jeg kan bare se, at de beslutningsforslag her ikke duer.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det blev det sidste ord fra hr. Langballe.

Else Theill Sørensen (KF):

Som andre også har givet udtryk for, deler jeg og Det Konservative Folkeparti også mange af de intentioner, der er i forslagene, nemlig ønsket

om at kunne stoppe den trafik, der er med, at nogle kvinder bliver udnyttet, og at de er i en situation, hvor de har svært ved at bryde ud af et voldeligt forhold.

Jeg vil starte med at læse op af beslutningsforslag nr. B 99. Jeg tillader mig at tage den i den rækkefølge:

»Udenlandske kvindelige statsborgere uden varig opholdstilladelse, som kan dokumentere, at de har været udsat for vold i ægteskabet, og at volden har været medvirkende til ægteskabets ophør, skal i alle tilfælde bevare deres midlertidige opholdsgrundlag i Danmark efter ægteskabets ophør.«

Jeg vil genbruge lidt af en ordførertale fra sidste samling – forslaget er jo også mere eller mindre genbrug – og dengang sagde jeg, at som udgangspunkt ville jeg sige, at hvis jeg nu var rejst til Rusland, Ungarn eller Sverige og havde giftet mig med en derboende statsborger, og han så bankede mig, så ville der ikke være noget, der var mig mere nærliggende end hurtigst muligt at rejse hjem. Det er noget underligt noget, at vold skulle være en særlig grund til, at man fik bevaret sit midlertidige opholdsgrundlag. Opholdsgrundlaget for de kvinder, der her er tale om, er, at de er gift med en derboende mand, og hvis de ikke mere er gift med den mand, fordi de af helt forklarlige årsager ikke brød sig om at være gift med ham, ja, så er der altså ikke noget opholdsgrundlag mere.

Der kan så i ganske særlige tilfælde være den situation, at kvinderne meget vanskeligt kan vende tilbage til deres hjemland, fordi det måske der er skamfuldt at have været gift, og hvad ved jeg. Det kan være, de har giftet sig med en, som familien havde noget imod de giftede sig med, og der kan være så meget andet. Hvis der af den grund er hindringer for, at kvinden kan vende hjem, så er det noget andet, men der bliver altså faktisk også taget særlige hensyn i de situationer.

Jeg synes, det er helt overdrevet at bruge det som den eneste grund til altid at bevare den midlertidige opholdstilladelse. I så fald er jeg sikker på, at mange hurtigt kunne finde på en måde at omgå familiesammenføringsreglerne på.

Jeg mener også, at der i bemærkningerne står noget om, at det er, der står ikke kummerlige forhold, men at det er meget, meget dårlige forhold, nogle af de kvinder kommer hjem til økonomisk, socialt og på mange andre måder. Det tvivler jeg ikke på, men det er altså ikke nok til,

at vi i Danmark skal påtage os en forpligtelse, som varer ud over den tid, som opholdsgrundlaget i øvrigt er gældende.

Lad mig så sige om beslutningsforslag nr. B 98, at jeg sådan set ikke lige havde tænkt mig, at jeg skulle se et radikalt forslag til folketingsbeslutning, som starter med, at det er et forslag om stramning af familiesammenføringsreglerne, men så står der jo så noget andet bagefter.

Det, der står, er, at betingelserne for familiesammenføring af ægtefæller strammes, så den herboende forpligtes til at forsørge sin familiesammenførte ægtefælle, indtil ægtefællen har fået permanent opholdstilladelse. Dette gælder også efter en skilsmisse, såfremt ægteskabet er ophørt som følge af vold fra den herboende ægtefælles side.

Kl. 16.35

Det lyder smukt, men jeg mener faktisk overhovedet ikke, det er realiserbart, at man skal tvinge en mand til at forsørge en kvinde eller en kvinde til at forsørge en mand for den sags skyld i lang tid efter skilsmissen med den begrundelse, at der er tale om vold fra den herboende ægtefælles side. Herudover er der den ting, som jeg tror ministeren i hvert fald har nævnt, at det jo ikke ligefrem får kvinden til at være interesseret i at få permanent opholdstilladelse, hvis hun kan blive forsørget ved at lade være med at få det.

Så er der i B 98 også den pind, som hedder, at herboende, som er dømt for vold mod en samlever eller ægtefælle, fratages adgang til familiesammenføring med en udenlandsk ægtefælle i op til 10 år, efter at det kriminelle forhold har fundet sted. I sidste samling, hvor vi havde det oppe i debatterne, tilkendegav jeg stor sympati for det forslag, og derfor er jeg da også glad for, at det nu er kommet med i L 171, som er fremsat i fredags, sådan at det nu ikke mere er muligt at fortsætte den trafik.

Så vil jeg ligesom andre også sige, at det undrer mig, at man laver et forslag, hvor der så mange gange står »kvinder«, sådan at kvinder på den måde får en anden behandling end mænd. Men jeg anerkender også, at fru Elsebeth Gerner Nielsen har givet en slags forklaring på, hvorfor man har skrevet sådan en underlig formulering.

Jeg vil godt slutte af med at sige, at i al almindelighed tror jeg, at der er mange udenlandske kvinder i Danmark, som trænger til hjælp og bistand til at komme ud af isolationen i en familie. Det kan være en ung kvinde, som holdes i isola-

tion af sine forældre og af hele familien. Det kan være en familiesammenført kvinde, som af manden, hele netværket, holdes væk fra danskundervisning, holdes væk fra det omgivende danske samfund. Jeg er helt sikker på, at der er mange, der trænger til stor hjælp, men jeg tror bare ikke, at det her er noget, som vi kan bruge til den del af det.

Jeg kan sige, at vi ikke kan stemme for nogen af beslutningsforslagene.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg anerkender, at der sikkert er mænd, der bliver udsat for vold fra deres koners side. Jeg kender personligt ikke nogen, men lad mig sige det sådan, at jeg har fantasi til at forestille mig det.

Kunne det formilde Det Konservative Folkeparti, hvis vi havde skrevet vores forslag på en sådan måde, at vi sagde, at manden/kvinden var forpligtet til at forsørge den udenlandske ægtefælle i det antal år, der normalt går, inden man kan få permanent opholdstilladelse, så man altså ikke kunne snyde sig til at blive forsørget resten af sin tid?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Det ved jeg ikke. Jeg synes, det er rimeligt, at manden i hvert fald får en form for økonomisk smæk for det, hvis han så at sige importerer kvinden og så mishandler hende. Men der er jo altså mange andre situationer end alene den, hvor der importeres en kvinde og man nærmest på forhånd ved, at kvinden skal misbruges.

I hvert fald ville det da hjælpe noget på det, men jeg er nu ikke umiddelbart tilbøjelig til at tro, at vi så ville stemme for det. Nu er der jo også mange andre pinde i beslutningsforslaget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen for et sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu var fru Else Theill Sørensen også inde på, at det her måske kunne give anledning til snyd. Derfor kunne jeg godt tænke mig at prøve at få ordførerens kommentar til hr. Langballes tidligere udfald mod kvinder, nemlig at der er kvinder, der er parat til at stille op til et blåt øje, at der er kvinder, der er parat til at få tæv for at få en opholdstilladelse.

Er det også fru Else Theill Sørensens synspunkt?

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg vil måske vende mine ord lidt anderledes. Jeg tror, for nu at tage den del af problemstillingen, at hvis kvinder i udlandet, lad os prøve at tage Ukraine, de baltiske lande, Thailand, godt ved, at når de gifter sig med danske mænd, sker det altså i nogle tilfælde, at nogle af dem faktisk ikke bliver behandlet så pænt, så er det mindre afskrækkende, hvis de ved, at bare de tåler denne vold i et lille stykke tid, har de dermed permanent opholdstilladelse i Danmark.

Det er ikke det samme, som at man frivilligt vader lige ind til et blåt øje, men det kan godt være, at man ikke er så forsigtig, hvis man ved, at man kan blive i dette forjættede land, og det ved vi jo godt at Danmark og Vesteuropa er for mange kvinder, mange mennesker i en masse andre lande. Hvis prisen allerhøjest kan være, at man i et stykke tid skal tåle noget vold, så vil tærskelen være lavere.

Kl. 16.40

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Kamal Qureshi som ordfører.

Kamal Qureshi (SF):

Vi har jo været rundt omkring i mange detaljer i begge forslagene, B 98 og B 99. Fru Elsebeth Gerner Nielsen har jo selv påpeget, at forslagene er beslutningsforslag og som sådan lægger op til, at der godt kan drøftes yderligere ændringer i dem, og det er SF meget indstillet på. Vi synes, intentionerne i forslagene er rigtig gode. De ligger meget i overensstemmelse med de forslag, SF selv har fremsat ved andre lejligheder, og meget i overensstemmelse med de forslag og den politik, SF selv ønsker på de her områder.

Vi er også i SF betænkelige ved, at det ikke er tidsbegrænset, hvor længe man skal forsørge en ægtefælle, og der har vi selv en politik om, at det kan være i f.eks. 3 år, at man er forpligtet til at forsørge ægtefællen, uanset om vedkommende bliver sendt ud af landet i tilfælde af skilsmisse.

Men jeg er sådan set ikke forfærdelig optaget af lige at gå ind i de detaljer, hvor vi kan finde uenigheder mellem os.

Det, jeg i hvert fald hellere vil bruge min energi på at sige, er, at vi er er fuldstændig enige med De Radikale i de tanker, de intentioner, der ligger bag forslagene, og de tanker og intentio-

ner flugter meget med de tanker og intentioner, SF har i de forslag, vi lægger op til, og med en lang række andre af de forslag, som SF og De Radikale fremsætter på det her område.

Så det er sandsynligvis ikke nogen større overraskelse for Tinget, at vi er enige og godt kan støtte forslagene uden så at sige at gå i detaljer med dem.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Både Det Radikale Venstre og SF har udtalt sig meget positivt om justitsministerens kommende forslag om, at voldelige mænd skal kunne bortvises fra hjemmet. Jeg synes, det er en enormt sympatisk tanke, at det kan lade sig gøre.

Men noget af det, jeg håber også SF gør sig overvejelser over, er: Hvad gør man, når det netop drejer sig om udenlandske kvinder? Altså i det øjeblik, at manden bliver bortvist fra hjemmet, bor ægteparret ikke længere sammen, og dermed har kvinden mistet sit opholdsgrundlag.

Så kan det ellers udmærkede forslag i virkeligheden ikke bidrage til, at kvinderne bliver endnu mere nervøse for at henvende sig til krisecentre og bliver endnu mere nervøse for at gå til politiet og melde den voldelige mand?

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Det, som jeg jo herfra giver udtryk for, er, at vi reelt set støtter, at kvinder skal have en bedre beskyttelse, når de er i et ægteskab, hvor der er vold involveret. Dermed er vi også enige med De Radikale i, at den frygt, de udenlandske kvinder i dag nærer for at melde deres mænd for vold, skal formindskes ved at formindske de ubehageligheder, som kvinderne kan blive udsat for, hvoraf den ene selvfølgelig er, at de kan risikere at blive sendt ud af landet.

Vi er jo sådan set fuldstændig enige med De Radikale i, at det er vigtigt, hvis vi ønsker at få anmeldt de voldelige mænd, der bruger ægteskabet og kærligheden imod hensigten og faktisk udøver vold mod de kvinder, at de skal kunne retsforfølges, og det kan de lettere blive, hvis kvinderne tør stå frem.

Vi er sådan set fuldstændig enige i, at vi skal beskytte kvinderne bedre ved at sikre dem mod bl.a. udvisning, når der er vold involveret.

Kl. 16.45

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu er der jo en række partier, der i de sidste par år har stået bag lovgivninger, der indebærer, at det skal være nemmere at få skyldige dømt.

Man har indført anonyme vidner osv. med henblik på at være sikker på, at der bliver bedre muligheder for at få f.eks. volds mænd dømt. Det er lovgivninger, som både SF og Det Radikale Venstre er imod.

Set i det lys, at der altså er et flertal i Folketinget, der har indført de her lovgivninger, er SF så ikke overrasket over, at på det her punkt er man åbenbart fuldstændig ligeglad med, at en kvinde, som lever i et voldeligt ægteskab, ikke tør vidne mod sin mand, og det er jo ikke kun i forhold til vold. Hvis hendes mand er rocker, udøver incest eller på anden måde har en kriminel adfærd, så tør disse kvinder ikke gå til politiet, for hvis de går til politiet og manden kommer i fængsel, så bliver de selv sendt ud af landet.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg kan bekræfte, at SF har haft retssikkerhedsmæssige betænkeligheder ved en lang række af de forslag, som det nuværende flertal i Folketinget har fremsat og også vedtaget, og vi har på de områder været enige med De Radikale om de betænkeligheder.

Det er jo rigtig, hvad fru Elsebeth Gerner Nielsen påpeger, men det er jo ikke nogen overraskelse for mig, for med det flertal, der er i Folketinget i dag, er der gennemgående en dobbelt standard i forhold til, hvordan man synes, mennesker i det danske samfund skal behandles, nemlig afhængig af deres etniske baggrund eller deres statsborgerskab.

Det kan man sige også gør sig gældende på en lang række andre områder.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Den sidste ordfører er fru Bodil Kornbek.

Bodil Kornbek (KD):

Opgørelser fra kvindekrisecentrene dokumenterer desværre alt for tydeligt behovet for, at vi sætter ind over for vold mod udenlandske kvinder. Deres kraftige overrepræsentation på krisecentrene i forhold til den andel, som de udgør af befolkningen, er mildest talt alarmerende.

Erfaringerne viser, at gruppen af udenlandske kvinder i højere grad end de etnisk danske kvinder flytter tilbage til deres ægtemænd, højst

sandsynligt fordi ægteskabet udgør grundlaget for deres opholdstilladelse. Der er et generelt behov for at forbedre integrationsindsatsen især over for den gruppe familiesammenførte kvinder.

Det, at udenlandske kvinder bliver udvist, når de søger skilsmisse efter vold, på trods af lovens bestemmelser, er jo med til at fastholde kvinder i et voldeligt forhold, selv om de helst ville bryde ægteskabet.

Regeringen forsikrede i sin perspektiv- og handlingsplan for 2001 og 2002, at udlændingepakken ikke ville betyde, at familiesammenførte kvinder blev tvunget til at blive hos voldelige ægtemænd af frygt for at blive udvist, hvis parret blev skilt inden 7 år. Jeg mener ikke, at denne forsikring har vist sig at holde stik.

Situationen for de udenlandske kvinder, som lever i et voldeligt forhold, ligger mig rent faktisk meget på sinde, og jeg synes også, debatten i dag har vist, at den også ligger andre på sinde, for vi har jo her at gøre med en gruppe kvinder, der i den grad er meget afhængige af mandens forgodtbefindende. De er sårbare, de har måske frygt, de ved ikke, hvor de skal henvende sig, de har ikke noget netværk, de er måske meget isolerede, og de kender heller ikke fremtiden. De har måske levet i et forhold i 4 år, og de kan risikere at blive udvist.

Så vi er enige med De Radikale i, at problemstillingen med de udenlandske kvinder og deres børn naturligvis har flere aspekter, og at det er en sag, der trænger til at være fokus på, hvilket jo så også afspejles i de to forslag i dag.

Vi mener, at det er rimeligt, at voldsramte familiesammenførte kvinder i højere grad end i dag i det mindste bevarer deres midlertidige opholdsgrundlag i Danmark efter ægteskabets ophør. Der bør være formildende omstændigheder i forbindelse med kvindens og eventuelle børns ansøgninger om fortsat opholdstilladelse efter skilsmisse, når det dokumenteres, at der har været vold eller misbrug involveret.

Jeg undrer mig en lille smule over, at jeg i bemærkningerne til B 99 kan konstatere, at der tilsyneladende er en modvilje i Udlændingestyrelsen mod at benytte voldsbestemmelsesmuligheder for at lade kvinderne beholde deres opholdstilladelse. Hvis det er korrekt, så mener vi, at det er meget vigtigt, at det er et område, vi får set på og taget fat på.

Kl. 16.50

Når det drejer sig om punkt 5 i B 99, der understreger behovet for, at politiet er omhyggeligt

med at dokumentere en kvindes fysiske og psykiske tilstand efter henvendelse på grund af vold, så er vi også enige i dette punkt. Det er ofte vanskeligt for kvinderne at dokumentere overgrebene, samtidig med at samlivet forhindrer kvinden i at få en tilknytning til Danmark og et socialt netværk, hun kan betroe sig til, eller en, som kan observere, hvad det er der rent faktisk foregår.

Med hensyn til B 98: Selv om jeg sagtens kan forstå bevæggrundene bag punkterne 3 og 4 i dette forslag, som går ud på, at man fratages adgang til familiesammenføring med en udenlandsk ægtefælle i op til 10 år, efter at det kriminelle forhold har fundet sted, kan jeg ikke lade være med at sige, at jeg synes, det er yderst sjældent, at vi fra De Radikales side hører tale om en tillægsstraf.

Opfattelsen i det parti plejer da ellers at være ideen om, at alle er lige for loven, men der er vel egentlig tale om, at her kommer der så en yderligere straf, når en mand, der ellers har udstået sin straf, fratages adgang til familiesammenføring.

Hvor går grænsen for, hvornår det her ligesom skal indføres? Jeg har ikke nogen lette svar på de her ting, og jeg siger heller ikke, at jeg ikke kan tilslutte mig et sådant tiltag, men nogle gange tror jeg, det er vigtigt, at man problematiserer over de løsninger, man finder, fordi der altid kan opstå nogle nye problemstillinger, man i hvert fald bør forholde sig til.

Derudover er der også den part, som man ønsker at beskytte med forslaget, og man kunne stille det spørgsmål: Hvad med den pågældende kvindes ret til at ansøge? Skal hendes mulighed begrænses af, at hendes mand er tidligere straffet?

Som sagt er der ikke nogen enkle svar på nogle meget komplicerede spørgsmål, men hver gang man foretager en stramning, er det i hvert fald vigtigt, man stiller hele spektret op for det, vi står over for.

Så er der også forslaget om forsørgelsesgrundlaget efter en skilsmisse. Det er jo en af de ting, vi gerne vil se nærmere på under udvalgsarbejdet. Intentionen er vel nemlig ikke, at man vil åbne for en livslang forsørgelse fra De Radikales side, men det er vel lidt det, man måske kan læse, og det er noget af det, vi gerne vil se på.

Vi er som sagt positive over for intentionerne bag forslaget, og vi synes også, at det er et meget vigtigt område, man får taget hul på, og at man i

det hele taget får forholdt sig til de problemstillinger, der er for denne gruppe kvinder, som er i en særlig sårbar situation.

Derfor vil vi selvfølgelig også se positivt på forslagene under udvalgsarbejdet og se på de problemstillinger, der eventuelt kan løses på anden vis, så Kristendemokraterne er meget positive.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen som ordfører for forslagsstillerne.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne for, at de har sat sig så grundigt ind i forslagene og også allerede har bidraget til forbedringer og præciseringer. Vi har delt forslagene op på den måde, at man kan sige, at B 98 er de pligter, der er ved familiesammenføring. Vi mener, der skal stilles nogle krav i forbindelse med familiesammenføring, og vi mener også, at der er grund til at stramme kravene.

B 99 er på sin side et forslag til de rettigheder, som vi mener udenlandske kvinder skal have. Så det her er delt op i pligter og rettigheder. Noget for noget kalder regeringen det.

Hvis vi starter med pligterne, så mener vi, at betingelserne for familiesammenføring skal strammes, sådan at den herboende forpligtes til at forsørge sin familiesammenførte ægtefælle, indtil ægtefællen har fået permanent opholdstilladelse. Jeg er parat til at formulere det på en sådan måde, at vi siger, at den herboende er forpligtet til at forsørge den udenlandske ægtefælle i det antal år, der normalt går, inden man får permanent opholdstilladelse. Jeg kan godt se, at det kan give anledning til en form for misbrug, hvis det er sådan, at den udenlandske ægtefælle kan se, at i det øjeblik hun har fået permanent opholdstilladelse, så skal hendes tidligere mand ikke længere forsørge hende.

Noget, jeg til gengæld ikke har forstået i noget af det, ordførerne, bl.a. også ministeren, har sagt, er, at ægteskabslovgivningen ikke giver mulighed for, at vi kan stille nogle særlige krav. Det vil jeg ikke udelukke er rigtigt, men sådan som jeg har set det, er det jo allerede sådan, at vi stiller en række krav i forbindelse med familiesammenføring. Hvorfor kan vi ikke gå ind og stille det krav, at den herboende altså er forpligtet til at forsørge den udenlandske ægtefælle, f.eks. indtil vedkommende kan klare sig selv?

Jeg er villig til at diskutere det. Det er et fuldstændig rimeligt krav.

Kl. 16.55

Det bør da ikke være sådan, at fordi man bliver skilt, er det det offentlige, der overtager ansvaret for den udenlandske ægtefælle. Selvfølgelig ikke. Det må da være den, der ligesom har taget ansvaret for, at den udenlandske ægtefælle er kommet hertil, der også bærer det økonomiske ansvar for det. Behøver vi at ændre ægteskabslovgivningen for at indføre et sådant krav?

Så siger vi i punkt 2, at voldsramte ægtefæller, som ønsker at vende tilbage til deres hjemland, selvfølgelig skal gøre det. Det er ikke sådan, at vi siger, at de skal blive her, og at de skal have permanent opholdstilladelse. Men der skal være frit valg.

Hvis en kvinde, som det ofte er, ønsker at vende tilbage, så skal hun have mulighed for at tage de 50.000 kr. med sig, som manden har deponeret i forbindelse med hendes indrejse. Det er fuldstændig rimeligt, at hun altså har nogle penge at bruge i sit eget hjemland til at opbygge en ny tilværelse for.

Med hensyn til punkt 3, som bl.a. fru Bodil Kornbek var inde på, nemlig at vi indfører den her karenperiode på 10 år, er det selvfølgelig sådan, at vi har haft nogle af de samme betæneligheder, som fru Bodil Kornbek har haft, og som f.eks. også Institut for Menneskerettigheder har i sit høringssvar til den nye lovgivning, L 171, fordi det er dobbeltstraf, vi indfører her. Men det er bare allerede sådan, at det gør vi på en række andre punkter, f.eks. skal man have en ren straffeattest for at få en række job, og for at få statsborgerskab er der også en karenperiode, inden man kan ansøge om at blive dansk statsborger. Så vi har allerede bevæget os ind på det.

Vi er parat til netop af hensyn til kvinderne, af hensyn til de svageste, at gå ind på den her tankegang og sige, at hvis en mand har været straffet for vold mod en ægtefælle, så skal vedkommende altså ikke bare kunne serieimportere nye koner. Selv om det er moderne med seriel monogami, så mener vi ikke, det er rimeligt, at man den ene gang efter den anden kan hente sig en udenlandsk kone, tæve hende gul og grøn, parkere hende på det nærmeste krisecenter, og så betaler staten for, at hun bliver sendt tilbage til sit hjemland. Det er simpelt hen for nemt.

I punkt 4 foreslår vi endvidere, at mænd, der er dømt for seksuelle overgreb mod børn, ikke skal have mulighed for at få ægtefællesammenføring med en kvinde, som selv har børn, og

hvor børnene kommer med til Danmark. Der er vi selvfølgelig meget skuffede over, at ministeren ikke helt holder ord, for ministeren var ude at sige, da vi kom med vores forslag, at det var man med på, og selvfølgelig ville man fremsætte forslag om det.

Når vi så læser L 171, kan vi se, at det er altså ikke blevet til noget. Tværtimod bliver det sådan, at kvinderne muligvis godt kan få lov til at komme til Danmark, men de kan ikke være sikre på at få deres børn med sig. Hvis manden f.eks. har en dom for seksuelt misbrug, så kunne man forestille sig, at myndighederne sagde, at så kan børnene ikke komme til Danmark. Der er det, vi siger i den sammenhæng; at den mand kan overhovedet ikke få ægtefællesammenføring, for det, regeringen foreslår, ville bare skille børnene fra deres mor.

Jeg kan ikke forstå, hvorfor regeringen ikke kan være med på at sige, at i det øjeblik en mand er dømt for pædofili eller andre former for seksuelle overgreb, bliver der altså en karenstid. I dag kan man ikke blive spejderfører, hvis man ikke har en ren straffeattest, hvad angår misbrug af børn, men man kan altså godt importere en hel familie. Det synes vi ikke er rimeligt.

Lad mig så sige noget om rettighederne:

Det Radikale Venstre har været med til at indføre en ændring i udlændingelovgivningen, der indebar, at voldsramte udenlandske kvinder skulle have meget bedre mulighed for at få opholdstilladelse, end de tidligere har haft. Desværre er den paragraf i udlændingelovgivningen ikke blevet anvendt. I hvert fald er det sådan, at to ud af tre udenlandske kvinder, som lever i et voldeligt forhold og forlader det, ender med også at forlade landet. Det synes vi ikke er rimeligt.

Som jeg tidligere har været inde på, er det her en måde, hvor staten bidrager til terror mod de pågældende kvinder, man kan også sige til tortur af kvinderne, fordi kvinderne ikke tør anmelde deres mænd. Hvis de anmelder manden og han ender i fængsel, så bor de ikke længere sammen med ham af gode grunde, og så bliver de udvist.

KL 17.00

Derfor tør de ikke gå til myndighederne, og derfor er de nødt til at leve med volden i rigtig mange år. Det er jo ikke kun, til de har fået permanent opholdstilladelse, for sandsynligheden for, at de får permanent opholdstilladelse, er enormt lille. Hvis manden holder dem hjemme som en slags slave og de ikke får lov til at gå til

dansk, så kan de aldrig bestå den danskprøve, der skal til for at få permanent opholdstilladelse. Med andre ord, det kan blive et livslangt slaveforhold, disse kvinder holdes i. Det kan et velfærdssamfund ikke være bekendt, og det kan en retsstat ikke være bekendt. Jeg tror heller ikke, det er i overensstemmelse med de internationale konventioner, der er af beskyttelse af kvinder.

Hvorfor skal vi overhovedet inddrage konventioner? Det er alligevel en lille gruppe mennesker, vi snakker om. Det er svage kvinder, som har været udsat for noget af det værste, en kvinde kan blive udsat for. Lad os dog give dem den beskyttelse, som det ville være, at de fik lov til at blive her i landet, hvis de ønsker det.

For det andet siger vi, at alle familiesammenførte, uanset at familierne er selvforsørgende, skal deltage i danskundervisning. De fleste familiesammenførte, der kommer til Danmark i dag, er selvforsørgende, og det er udmærket. Vi synes ikke bare, at udenlandske ægtefæller skal kunne komme hertil og stille op på kommunkontoret og hæve penge ved kasse A. Vi bliver nødt til at sige, at i det øjeblik, vi åbner vores grænser for udlændinge, er vi nødt til at have noget mere lukkede sociale kasser.

Problemet er bare, at når en familie ikke får offentlige ydelser, kan vi heller ikke stille krav til den. Det er i hvert fald sådan, vi har tænkt indtil nu. Det er det, Det Radikale Venstre synes skal laves om, så vi altså, selv om en familie er selvforsørgende, skal stille nogle krav. Vi skal f.eks. stille det krav, at forudsætningen for familiesammenføring er, at den familiesammenførte siger ja til at gå til dansk, og at den herboende accepterer, at den udenlandske ægtefælle går til dansk og bliver integreret i det danske samfund. Vi har tidligere foreslået, at den herboende skulle deponere 10.000 kr. for danskundervisningen for ligesom også at motivere mest muligt til, at den udenlandske ægtefælle kommer ud, får et netværk, lærer dansk, kommer til at kende sine rettigheder og får bedre mulighed for at være en mor, der også kan opdrage sine børn til at indgå i det danske samfund.

Jeg kan ikke forstå, hvorfor regeringen ikke kan være med på det her forslag, altså at stramme op omkring familiesammenføring, sikre, at enhver, der kommer til Danmark, og som har i sinde at blive her, lærer dansk og ikke bare kan holdes derhjemme af en familie, som synes, det er meget hensigtsmæssigt, at udlændingen i familien ikke får permanent opholdstilladelse, ikke bliver dansk statsborger, ikke kender det

danske samfund – ikke får nykker, kan man sige.

Dernæst er jeg enig i, at vi egentlig gør det meget godt omkring oplysningsindsatsen på integrationsforløbene, så den lovgivning, vi indførte i 1999, virker. Men jeg tror stadig, at der vil være gode takter i, at vi der lagde nogle forløb ind, hvor ikke mindst kvinderne fik bedre kendskab til deres rettigheder.

Endvidere foreslår vi, at kvindelige statsborgere, som henvender sig til politiet, fordi de har været udsat for vold, med sikkerhed får en tolk. Og det er rigtig nok, at sådan er reglerne i dag, men det, LOKK siger, er bare, at i en række tilfælde sker det ganske enkelt ikke, og det betyder, at kvinden, hvis hun i forvejen ikke har særlig meget kendskab til sine rettigheder og i forvejen er bange for myndigheder, altså ikke får sin ret. Hun får ikke skrevet ind i sine journaler, at der har været tale om vold.

Til allersidst: Jeg er enig i, at regeringen har gjort meget for at øge oplysningen i forhold til politiet og det relevante personale inden for sundhedsvæsenet, men stadig er det sådan, har jeg ladet mig fortælle, at der desværre er mennesker inden for politiet og mennesker inden for sundhedsvæsenet, der ikke ved nok om de særlige forhold, som udenlandske kvinder lever under.

Med de ord vil jeg sige tak for de faldne bemærkninger og ikke mindst tak til Socialdemokratiet, SF og til Kristendemokraterne, som jeg fornemmer bakker op om en meget stor del af forslaget. Vi er selvfølgelig parate til at gå ind og lave de ændringer, der er nødvendige, og også ændre på formuleringerne, sådan at vi f.eks. ikke kommer i strid med konventionerne. Det vil Det Radikale Venstre meget nødig lægge ryg til.

Kl. 17.05

Statsministeren sagde på sit pressemøde den 17. februar i forbindelse med fremlæggelsen af den nye stramning af udlændingelovgivningen, at han følte sig dårlig tilpas – det var ikke sådan, han formulerede det – ved, at der er så mange udenlandske kvinder, der kommer i klemme. Han sagde det på denne måde:

Kvinder, som kommer til Danmark som led i en familiesammenføring, er normalt afhængige af, at deres ægteskab består, for at de overhovedet kan beholde deres opholdstilladelse. For familiesammenførte kvinder kan et opgør med en voldelig ægtemand derfor betyde et farvel til det samfund og hele den tilværelse, som de nu har

indstillet sig på skulle være deres. Og det er naturligtvis en forfærdelig situation.

Jeg er fuldstændig enig med statsministeren. Det er en forfærdelig situation, og det er præcis baggrunden for de her to beslutningsforslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

En kort bemærkning fra fru Irene Simonsen.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kunne godt tænke mig at høre fru Elsebeth Gerner Nielsen, om det er muligt at prøve at tage nogle helt andre briller på. Jeg er ret sikker på, at fru Elsebeth Gerner Nielsen også har set nogle af de tv-udsendelser, der har været, og måske også i det virkelige liv har oplevet nogle af de eksempler, hvor vi jo, jeg vil tillade mig at bruge ordene »ser nogle psykopatiske mænd«, som ønsker at importere nogle kvinder. De kvinder har de også en kontakt med som regel gennem et bureau og først med brevveksling. Vi har også set tv-udsendelser, hvor man ser, hvordan de tager over og besøger dem, og de etablerer en kontakt i en såkaldt klub.

Så er det, jeg godt kunne tænke mig at spørge fru Elsebeth Gerner Nielsen, om hun virkelig mener, at de kvinder tager med herover og bliver gift med den mand med kærlighed for øje, fordi de virkelig ønsker at leve et liv med den mand, eller er det, fordi de ønsker at komme til Danmark?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg tror ikke, at kvinder, der måske ikke har den store uddannelse, og som i det hele taget ikke har særlig mange ressourcer til rådighed, kan nå at gøre sig de overvejelser, altså tænke over, hvad det er for et samfund, de kommer til, og hvad det er for en mand, de kommer til.

Til gengæld er jeg fuldstændig overbevist om, at det, hvis det blev sådan, at for de danske mænd, der finder deres kone gennem de såkaldte ægteskabsbureauer og gør det gentagne gange, ville det have en stærkt forebyggende virkning, hvis manden var forpligtet til at forsørge konen også efter en skilsmisse. Hvis der er noget, mænd har respekt for og interesse i – nu talte fru Irene Simonsen om psykopatiske mænd, jeg talte tidligere om onde mænd; jeg siger ikke, at alle mænd er onde, men nogle er – så er det penge. De vil meget nødig komme i den situation, at de skulle forsørge op til flere koner, fordi

de har den her interesse for at importere dem med jævne mellemrum.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Sidste spørgsmål til fru Irene Simonsen.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen jeg tør godt gå så lang som til at kalde nogle af dem psykopatiske mænd, for jeg mener virkelig, det er psykopatiske besidderevner, de har over for et andet menneske. Jeg hører jo også i det svar, jeg fik, at der er lidt imødekommelse med hensyn til, at det her altså forekommer. Det vil sige, at det måske ikke lige udelukkende er kærlighed, det bygger på, men en forhåbning for kvinden om at få en fremtid i Danmark.

Kunne fru Elsebeth Gerner Nielsen forestille sig, at disse kontaktbureauer, som formidler det her, hvis vi gennemførte det beslutningsforslag i lovforslag, som fru Elsebeth Gerner Nielsen har fremsat her, så vil se en god forretning i en eksport af kvinder til Danmark og en import for de mænd, som jeg vil gå så langt som til at tillade mig at kalde psykopatiske mænd?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil gerne gentage, at det her forslag først og fremmest vil have en indvirkning på mænd. Det her ville få mændene til at tænke sig grundigt om, inden de tog sig en ny kone, fordi de altså kommer til at betale for hendes forsørgelse, indtil hun kan få permanent opholdstilladelse, eller i det antal år, der normalt går, inden hun får permanent opholdstilladelse.

Så vil jeg sige om det med de psykopatiske mænd: Jeg tror, det kan være svært at gennemskue, om en mand er psykopatisk eller ej. Jeg er da også stødt ind i mænd, som jeg først på et sent tidspunkt har fundet ud af var psykopatiske. Det, der kendetegner psykopatiske mennesker i det hele taget, er, at de meget ofte er gode til at skjule det. De kan i hvert fald skjule det så længe, der går, indtil en forlovelse og et ægteskab er på plads.

Kl. 17.10

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jesper Langballe har et spørgsmål til fru Gerner Nielsen.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil gerne med mit spørgsmål fortsætte i fru Irene Simonsens spor, for jeg synes, det er meget godt at få lidt realiteter ind i det her. Det er jo nemlig, som fru Irene Simonsen siger, sådan, at der er russiske bureauer – jeg har oplevet, hvordan det fungerer – som over for russiske kvinder reklamerer med, at de kan etablere et pennevenneforhold, der senere kan føre til, at hun kan komme til Danmark og komme til at leve i slaraffenland. Der er jo ikke nogen af os, der tror på, at der er tale om den store kærlighed. Det er virkelig et arrangeret ægteskab. Det er bare parterne selv, der har arrangeret det.

Der vil jeg spørge fru Elsebeth Gerner Nielsen: Er de kvinder fuldstændig uskyldige? Eller har fru Elsebeth Gerner Nielsen måske ligefrem hørt om tilfælde, for det har jeg, og jeg har oplevet dem selv, hvor utrolig beregnende kvinder er kommet over for at shanghai en naiv dansk mand? Det billede findes nemlig også, samtidig med at jeg er fuldstændig enig i, at der er psykopater, som groft udnytter udenlandske kvinder.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu siger ordføreren, at vi skal tilbage til realiteterne, og jeg kan forstå på ordføreren, at han kender realiteterne. Som jeg skrev det ned, så har ordføreren selv oplevet, hvordan de russiske ægteskabsbureauer fungerer, og det glæder jeg mig til at høre lidt om ved en senere lejlighed.

Ordføreren er meget optaget af, om det her skal gå hen at gå ud over nogle uskyldige danske mænd. Altså en mand, der er vokset op i Danmark, som har været igennem den danske folkeskole, som har så mange penge til rådighed, så han i al fald er i stand til at få ægtefællesammenføring, som har sin familie her osv., hvis han er så dum, at han tager sig en kone igennem et ægteskabsbureau, og hun så snyder ham, så må jeg sige, at så har jeg altså en større interesse i at være med til at beskytte de rigtig mange svage kvinder, der kommer til Danmark. Det er de kvinder, som jeg ønsker vi skal blive bedre til at beskytte.

Det kunne vi f.eks. gøre ved at sørge for, at der var en forsørgelsesforpligtelse for manden, og vi kunne gøre det ved at sikre, at disse kvinder med sikkerhed kom til dansk; at de var tvunget til at gå til danskundervisning, så manden ikke kunne holde dem derhjemme.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Så er det hr. Langballe for det sidste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg må sige, at fru Elsebeth Gerner Niensens verdensbillede forekommer mig så enkelt, at jeg tror, at kun et så enkelt verdensbillede kan næres og trives på Christiansborg. Det er meget enkelt med onde mænd og uskyldige kvinder. Alt så ærlig talt, de kvinder, der bliver lokket herover af de nævnte psykopater, ved de slet ikke, hvad det er de gør? Er de fuldstændig tanke-tomme, og er det det, der skal frikende dem?

De tilfælde, som jeg har oplevet, drejer sig om utrolig beregnende kvinder fra Rusland og Østeuropa.

Må jeg lige sige til fru Elsebeth Gerner Niensens oplysning, at det ikke er mig selv, der har været involveret i det, men som sognepræst kan man faktisk næsten ikke undgå at støde ind i de der tilfælde med nogle rent ud sagt finker fra Rusland og Baltikum, der kommer over og shanghaijer, og det kan faktisk godt være en rar og naiv dansk mand.

Billedet er ikke så enkelt, at man altid kan sige: Mændene er onde, og vi skal beskytte de her fremmede kvinder. Folk må simpelt hen tænke sig lidt om, og det gør de faktisk ret ofte.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg må sige, at jeg er glad for, at jeg ikke henter hele mit verdensbillede her på Christiansborg efter de udgydelser. Så trøster jeg mig også lidt med, at alle sognebørn er lige for Vorherre, når de åbenbart ikke er lige for præsten.

Det, der bekymrer mig, er altså ikke disse stakkels danske mænd, som skulle gå hen og blive snydt. Det, der bekymrer mig, er de ca. 220 udenlandske kvinder, der i 2002 søgte ind på et krisecenter, og som havde giftet sig med en pæredansk mand. Det er dem, jeg er bekymret for, det er dem, der er de svage, det er dem, der har fået tæv, det er dem, som er blevet seksuelt udnyttet, det er dem, som manden har sendt videre til sine venner, så de har kunnet misbruge dem, det er dem, der ikke har turdet gå til politiet. Det er dem, der bekymrer mig.

Kl. 17.15

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Kamal Qureshi for et spørgsmål til fru Gerner Nielsen.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil gerne spørge sådan lidt i forhold til hr. Jesper Langballe, som jo kan gøre en meget bekymret. Der er jo estimater, der siger, at der er 40.000 kvinder herhjemme – og det er et forsigtigt skøn – der lever i voldelige ægteskaber, og nu snakker vi ikke om udenlandske kvinder.

Hvordan forholder fru Elsebeth Gerner Nielsen sig til hr. Jesper Langballes antydning af, at disse kvinder burde tænke sig om, at disse kvinder faktisk egentlig lidt selv er ude om det, når de indgår de her voldelige ægteskaber? Er det sådan set kvindernes egen skyld, at de lever i de her voldelige ægteskaber?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvis man skal tro hr. Langballe, så har vi 40.000 kvinder, der er masochister, som godt kan lide at få et blåt øje i ny og næ, især hvis de kan skaffe sig en permanent opholdstilladelse ved det. Jeg synes virkelig, at det er et forkvaklet menneskesyn.

Nej, disse 40.000 kvinder er kvinder, som er kommet i en utrolig umulig situation. Vi kender alle sammen nogle. I de fleste menneskers omgangskreds er der nogle, hvor man bliver overrasket over at finde ud af, at der er vold i ægteskabet.

Hvorfor gør kvinderne ikke noget ved det? Det gør de bl.a. ikke, fordi de er bange for de konsekvenser, det kan få for deres børn, at de bryder op, de er bange for yderligere tæv, de kan ikke se sig ud af det. Man kan blive så psykisk nedbrudt, at det simpelt hen er umuligt at forlade et ægteskab. Det er det, der desværre sker for rigtig mange kvinder. Når man så oven i købet er udenlandsk kvinde, og man ikke nyder statens beskyttelse, i det øjeblik man går til politiet, ja, så er man virkelig dårligt stedt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kamal Qureshi for et sidste spørgsmål til fru Gerner Nielsen.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil så spørge lidt for at give ordføreren yderligere lejlighed til at komme ind på et andet punkt, for forslaget handler jo også lidt om overgreb mod børn.

Kunne man ikke tilsvarende, hvis nu man skulle køre lidt videre i hr. Jesper Langballes lo-

gik, forestille sig, at også børn kunne finde på at berette om overgreb, som bare er fundet på, for at få sympati fra myndighedernes side? Kan børn ikke også bare opdigte overgreb, på samme måde som kvinder kan?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Nu er jeg jo ikke ekspert på det psykologiske område, men det, jeg har læst om, er, at det faktisk forekommer, men det forekommer først, når børnene er blevet voksne. Voksne kan udvikle en forestilling om, at de har været udsat for overgreb som barn. Jeg har aldrig hørt om, at børn gør det, men jeg er ret overbevist om, at hr. Langballe har fantasi til at forestille sig, at det også kunne ske. Det har Det Radikale Venstre ikke.

Tværtimod mener vi, at staten har en forpligtelse til at beskytte de svageste. De svageste er i denne her sammenhæng udenlandske kvinder, der kommer hertil uden at have de bedste forudsætninger for det, og de svageste er de børn, som følger med disse kvinder, og hvor det så viser sig, at det nok ikke er moderen, manden er så interesseret i, men moderens børn. Den stakels kvinde, der måske også ud over at leve et forfærdeligt liv sammen med den mand skal se på, at børnene bliver misbrugt. Hvor må det være skrækkeligt. Hvor ville jeg ønske, at et flertal i Folketinget ville være med til at lave det om og stramme udlændingelovgivningen på det her område.

(Kort bemærkning).

Else Theill Sørensen (KF):

Jeg sidder med forundring og hører på, at hr. Kamal Qureshi og fru Elsebeth Gerner Nielsen sidder og diskuterer, hvad hr. Langballe mon kunne finde på at tænke af onde ting.

Men jeg har også et spørgsmål i forlængelse af det, som fru Irene Simonsen spurgte om: Tror fru Gerner Nielsen, at Det Radikale Venstres beslutningsforslag vil give flere eller færre udenlandske kvinder, der vil benytte sig af kontaktbureauerne? Jeg vil spørge ganske konkret sådan.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg ved ikke, hvad det vil betyde for kvinder, der henvender sig til kontaktbureauerne, men jeg er ret overbevist om, at der er færre danske

mænd, der vil benytte sig af kontaktbureauer i fremtiden, hvis vores forslag blev en realitet.

Kl. 17.20

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er der ikke flere spørgsmål til ordføreren, og vi beder integrationsministeren om at indtage talerstolen.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Mænd kan være utrolig dumme, og kvinder er ikke altid engle! Det ved man, hvis man læser sin brev bunke som integrationsminister: Breve fra ulykkelige mænd, der er snydt og bedraget, og deres forældre, som syntes, at hun var så sød, lige indtil osv. Men det er jo mændenes egen fejl, og det har intet at gøre med den debat, vi fører i dag.

Den handler, så vidt jeg har forstået, om mænd, der er *dømt* for vold, det er der, Det Radikale Venstre stiller nogle forslag: Kan vi udelukke nogle flere, kan vi straffe nogle flere, kan nogle få lov til at betale noget mere?

Det skal selvfølgelig overvejes, for det er jo en god sag at forebygge og straffe vold.

Fru Kornbek var jo den, der tydeligst nævnte det vigtigste problem her, nemlig at når man får en dom, så får man jo også en straf, og det, vi taler om, er altså: Skal vi have tillægsstraf? Vi kan godt overveje det. Jeg tror, vi alle har et åbent sind i hvert fald over for det smukke formål; vi skal bare vide, hvad vi gør.

Det er sådan, at 275 udlændinge har påberåbt sig voldelige overgreb siden 1998, men kun i 86 tilfælde blev det accepteret af myndighederne – der kan dog også være en anden grund til, at det ikke blev accepteret, nemlig at vedkommende har været her for kort tid – og disse tal tyder jo altså på, at der kan forekomme tilfælde, hvor man påberåber sig voldelige overgreb, uden at der er tilstrækkelig grund til at tage det til efterretning.

Den verden, vi taler om her, er jo en verden, hvor man ofte prøver alle muligheder, og det kan ikke udelukkes, at nogle prøver at påberåbe sig vold, uden at der er tilstrækkelig grund til det, men det afhænger selvfølgelig også af, hvad man mener med tilstrækkelig grund.

Jeg vil gerne dementere, at der skulle være nogen som helst modvilje i Udlændingestyrelsen mod noget som helst, og jeg vil godt drøfte med fru Kornbek, hvad det var, hun mente; jeg tror, det bygger på en misforståelse.

Og så vil jeg bare igen understrege over for fru Elsebeth Gerner Nielsen, at ifølge hidtidig hævdunden praksis kan kvinder få opholdstilladelse efter at have været her i helt ned til 2 år, selv om de egentlig efter de nye regler skal have været her i 7 år, før de kan få opholdstilladelse, selv om ægteskabet ophæves. Det er jo en ganske kraftig hensyntagen til de ægtefæller, som har været ude for vold.

Lad os se, hvad der nu kommer af gode spørgsmål fra udvalget. Vi kan måske mødes om et bord på et eller andet tidspunkt og se, om der er et sted, hvor vi kan udelukke nogle, straffe nogle ekstra, lade nogle betale.

Men jeg vil godt afklare en ting, så det står lyssende klart for alle, nemlig at integrationsprogrammet med gratis danskundervisning altså er til rådighed ikke bare for flygtninge og for familiesammenførte til flygtninge, det er for alle familiesammenførte, som de første 3 år får gratis danskundervisning.

Man kan godt overveje, om den herboende skulle have betalt den undervisning. Lad os endelig overveje det. Det kan da godt være, at vi er for flinke i denne regering. Så lad os høre, om der er nogen steder, hvor vi kan være lidt skrapere.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Øjeblik, hr. minister. Der er tre eller i hvert fald foreløbig tre, der har indtegnet sig for korte bemærkninger, og den første er hr. Jesper Langballe.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil gerne tillade mig – og jeg håber, ministeren tilgiver det – at bruge ministeren som vittighedsvidne. Efter den her diskussion har jeg tænkt på socialdemokraten K.K. Steinckes ord om, at folk, der misforstår alting, kan man ikke føre en fornuftig samtale med, men det forhindrer ikke, at man kan sidde stille og se kærligt på dem. Og det vil jeg gerne prøve at efterleve.

Men jeg vil også godt redde lidt af min borgerlige ære, og så vil jeg spørge ministeren: Vil ministeren bekræfte, at jeg ikke har sagt fra Folketingets talerstol, at jeg hver dag tæver min kone, og at jeg vil opfordre alle andre mænd til at gøre det samme?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg kunne ikke drømme om generelt at bekræfte hr. Langballes uskyld, men i dette tilfælde gør jeg det gerne.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ønsker hr. Langballe at udnytte det sidste spørgsmål? ... Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg vil med det samme sige, at jeg ikke synes, regeringen er for flink, tværtimod kunne jeg meget godt ønske mig en endnu større imødekomenhed fra ministerens side, end jeg har mødt, på trods af at jeg vil sige, at jeg synes, der sker en opblødning, og det er jeg selvfølgelig meget glad for, og jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet kan finde frem til, at nogle af forslagene måske kan realiseres.

Jeg vil gerne høre, om ministeren f.eks. kunne være med på, at tilknytningskravet ikke længere skulle gælde, når det gælder de her stakkels forslåede kvinder.

Det er sådan, at ministeren på spørgsmål nr. S 324, folketingssamlingen 2002-03, hvor der spørges, om kvinder, der har været udsat for overgreb, har mulighed for at få lov til at blive her, svarer:

»Det forhold, at en udlænding har været udsat for overgreb, der har ført til ophævelse af samlivet, vil ikke i sig selv være tilstrækkeligt til, at opholdstilladelsen ikke inddrages eller forlænges, hvis der i øvrigt ikke i sagen foreligger andre forhold, som nævnt i udlændingelovens § 26, stk. 1, der kan medføre, at opholdstilladelsen ikke kan inddrages. En udlænding, der f.eks. alene har opholdt sig i Danmark i meget kort tid og ikke har anden tilknytning her til landet end ægtefællen, vil således ikke kunne undgå en inddragelse eller nægtelse af forlængelse af sin opholdstilladelse, uanset at det kan dokumenteres, at den pågældende har været udsat for vold ...«.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Det gik stærkt, men jeg tror, ministeren fik fat i det.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg mener, man skal holde fast i det princip, at når et ægteskab brydes op, tager man hensyn til, om den skadelidte part, som har været udsat for vold, overhovedet har nogen tilknytning til det danske samfund ud over den ægtefælle, som hun nu vil forlade. Naturligvis skal der tages hensyn til det. Det kan vi ikke opheve.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ønsker fru Elsebeth Gerner Nielsen yderligere spørgsmål? ... Ja, værsgo. Det er det sidste spørgsmål til ministeren.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Men problemet, vil jeg gerne sige til integrationsministeren, i de her sammenhænge er jo meget ofte, at kvinden ikke har anden tilknytning end tilknytningen til manden, fordi manden har holdt hende som slave, og fordi det er sådan, bliver kvinden udvist. Er det rimeligt?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Der er, som jeg har nævnt, 86 tilfælde i løbet af de seneste år, hvor kvinden har fået opholdstilladelse med en begrundelse, der minder om den, fru Elsebeth Gerner Nielsen her nævner. Man kan bare ikke udstede en blankocheck, for lad os nu sige, at hun har masser af tilknytning til sit hjemland, som kan være Ukraine, hvori- mod hendes tilknytning til Danmark er lig nul, for hun har netop måske levet som slave, er ikke kommet uden for en dør og kender ingen. Så ville det da være mærkeligt, at man så, hvis f.eks. ægteskabet ryger allerede efter 1 år, siger: Jamen nu skal du blive i Danmark, som du overhovedet ingen tilknytning har til.

Jeg tror, det var fru Else Theill Sørensen, som gentog, hvad hun sagde ved en tidligere behandling, nemlig at i sådan et tilfælde ville hun da styrte hjem så hurtigt som overhovedet muligt. Så mon ikke også det er et lidt teoretisk problem, vi drøfter? Medmindre ægteskabet har haft det formål at skaffe hende opholdstilladelse i Danmark, hvad man jo ikke kan udelukke. Sådan er denne verden.

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil da sige, at ministerens udtalelse om, at regeringens måske er for flink, fremkaldte smil selv blandt ministerens egne partifæller her i salen.

Ministeren siger, at ministeren vil gøre, hvad han kan for at se, om man kan straffe flere, udelukke flere, afvise flere – det var de ord, ministeren brugte. Det har så også været kendetegnende for den måde, ministerens lovforslag og politikføring på området har været: Kan vi straffe flere, kan vi udelukke flere, kan vi afvise flere?

Men vil ministeren så også kunne sige herfra, at man måske også kunne overveje at give opholdstilladelse til flere voldsramte kvinder, end man gør i dag? Det er jo bl.a. det, forslaget lægger op til.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Ja, det ene forslag går ud på, at man skal give opholdstilladelse til flere voldsramte kvinder. Jeg tror, jeg har begrundet, hvorfor jeg vil holde fast i den hidtidige praksis, som jo holdes fast på trods af, at den generelle praksis strammes.

Kl. 17.30

Det er ikke mig, men derimod fru Elsebeth Gerner Nielsen, der med sine forslag vil udelukke nogle, straffe nogle noget mere og lade nogle betale noget mere. Det er jo det, forslagene går ud på, det var det, jeg refererede, og jeg sagde, at det kan man jo godt have et åbent sind over for, især hvis det kan have en forebyggende virkning. Men som fru Kornbek har sagt, er der altså tale om en tillægsstraf til folk, der i forvejen har fået en dom og en straf, og det synes jeg vi lige skal tænke lidt over.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslagene overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 110:

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af starthjælp for udvalgte grupper af flygtninge.

Af Elsebeth Gerner Nielsen (RV) m.fl.

(Fremsat 21/1 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil starte med nogle bemærkninger til forslagens punkter 2, 4 og 5.

Vi har både her i Tinget og i Udlændinge- og Integrationsudvalget tidligere drøftet spørgsmålet om afskaffelse af starthjælp, og nu stilles der med B 110 forslag om at afskaffe starthjælpen for de mest udsatte flygtninge, der i forslaget defineres som traumatiserede og torturramte flygtninge, samt for såkaldt ældre flygtninge over 50 år med ringe uddannelsesmæssig baggrund.

Indledningsvis vil jeg gerne fastslå, at det fortsat er regeringens opfattelse, at starthjælpen og introduktionsydelsen er på et niveau, man kan leve af. Efter skat og efter regulering af sociale ydelser ligger den som bekendt mellem 15 og 19 pct. under den almindelige kontanthjælp, og den nyeste rapport fra tænketanken viser, at den levestandard, som starthjælpen giver, ikke adskiller sig fra det europæiske gennemsnit.

Hvis man sammenligner ydelseniveauet i Danmark med andre landes ydelseniveau, ligger starthjælpen således nogenlunde på det europæiske gennemsnit og på niveau med hjælpen i Tyskland og Sverige.

Forslaget om at afskaffe starthjælpen for traumatiserede flygtninge vil indebære, at flygtninge, der ved ankomsten til en kommune vurderes at være traumatiserede, skal have en ydelse på kontanthjælpsniveau, og hvis en flygtning senere vurderes ikke længere at være traumatiseret, skal den pågældende ned på starthjælp.

Den omvendte situation kan naturligvis også forekomme. En flygtning kan vurderes at være rask, hvorefter det efterfølgende viser sig, at den pågældende er traumatiseret og derfor skal have kontanthjælp. På et tidspunkt vil den pågældende blive raskmeldt og ydelsen nedsat, men herefter kan flygtningen få tilbagefald osv., og på den måde vil ydelseniveauet kunne ændres ad-

skillige gange i løbet af den pågældendes introduktionsperiode.

Jeg tror ikke, det er en hensigtsmæssig måde at indrette ydelsessystemet på, for det er vanskeligt på et objektivt grundlag at vurdere, hvornår en flygtning er rask nok til at kunne påtage sig et arbejde. Konsekvensen af forslaget kan derfor være, at den flygtning, der trods traumer erklærer sig arbejdsmarkedsparat og gør en indsats for at komme ud på arbejdsmarkedet, får nedsat sin ydelse, mens den flygtning, der fortsætter i behandlingssystemet, belønnes med en højere ydelse, selv om det måske er bedst for helbredet, at den pågældende kommer ud på arbejdsmarkedet.

Forslaget vil endvidere indebære en risiko for, at den pågældendes lidelse trækker ud, idet en raskmelding jo vil betyde en indtægtsnedgang, og det mener jeg ikke er til gavn for hverken flygtningen eller for samfundet. Forslaget vil også indebære, at flygtninge, der enten slet ikke eller kun i mindre grad er traumatiseret, vil søge at få en diagnose, som kan begrunde en højere ydelse. Når man samtidig ved, at selv den mindste tilknytning til arbejdsmarkedet kan være med til at vende den negative spiral, er det efter min opfattelse et forkert signal at nedsætte ydelsen på netop det tidspunkt, hvor flygtningen skal i gang med den virksomhedsrettede integrationsindsats.

Det vil også blive vanskeligt for kommunerne at administrere et sådant ydelsessystem, der vil blive oplevet som meget tilfældigt, fordi der vil kunne opstå en række afgrænsningsspørgsmål: Hvis flygtningen kan deltage i nogle timers beskæftigelse eller aktivering og sideløbende modtage behandling, skal den pågældende så modtage integrationsydelse på det ene eller på det andet niveau? Eller skal der kun gives behandlingstilbud og ikke tilbud om aktivering, for at man kan beholde kontanthjælpen? Jeg mener ikke, vi kan stille kommunerne over for en sådan opgave.

Kl. 17.35

Forslaget om fritagelse for starthjælp for flygtninge over 50 år, hvis de ikke har nogen nævneværdig uddannelsesmæssig baggrund, sammenholdt med forslaget om fritagelse for den arbejdsmarkedsrettede integrationsindsats for samme gruppe indebærer i realiteten, at denne flygtningegruppe opgives af det offentlige. Det indebærer, at en bestemt persongruppe, nemlig flygtningene, vil modtage flere penge i